

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτικά

Εν Ἑλλάδι Ἀρ. 10
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΒΔΟΜΑΣ»

Ἐν ἔθρ Μουσῶν ἀρ.θ. 6.

Ἐκαστὸν φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον (ἐκκλησία, ἱστορία).
- Ἡ κατὰ τὸ 1821 ἐπανάστασις τῶν Ἑλλήνων ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος.
- Ἱστορικαὶ σημειώσεις ὑπὸ Κ. Γ. ΖΗΣΙΟΥ.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι ὑπὸ Δ. Γρ. Κ.
- Ἐδδομάς.
- Ἡ Ἀφελῆς (μυθιστορία τῆς Henry Gréville) μετάφρασις.
- Παρατηρήσεις σύντομοι εἰς τὴν καθωμικη- μὲνην ὑπὸ Γ. Δ. ΖΗΚΙΑΟΥ.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
- Βιβλιογραφία
- Παρακείμεσις, ὑπὸ I. Μ. Δ.
- Ἀνάμνησις Σπύρης (διήγημα) ὑπὸ 'I. Μ. ΔΑΜΒΕΡΛΙΟΥ.
- Ἀπαγγελσίαι ἀνευ ἐρωτήσεων.
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(24 Μαρτίου).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: Τὸ ἍΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ. Ζαχαρίου τοῦ Ὁσίου.

ἹΣΤΟΡΙΑ. 1821. Ὁ Πανουργιάς εἰς Σά- λωνα κρημαίνει τὴν ἐπανάστασιν.

Ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἑλλήνων ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος.

[Ὁ ἀξιωματικὸς Φώτιος Χρυσανθόπουλος (Φω- τᾶκος) ὅπως συντάξῃ τὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεύ- δοτα, περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως ἀπομνημο- νεύματα τοῦ ἀπεινέτου καὶ ἐξῆται πληροφορίας, παρ' ἀνδρῶν δυναμένων ἀμείωσις νὰ γνωρίζωσι τὰ πράγματα καὶ γινώσκων διὰ τὴν εὐκρίνειαν καὶ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτήρος των. Προκειμένου περὶ τῆς ἐν Λεβαδείᾳ ἐκρήσεως τῆς ἐπανάστασεως παρεκάλεσε τὸν ἐν Λεβαδείᾳ διαμείνοντα Δημήτρ. Φωτεινὸν ὅπως παρὰ τοῦ ζώντος τότε γέροντος Βα- σίλει Μπούσογος λάβῃ πληροφορίας καὶ τὰς μετα- δώσῃ πιστῶς. Τοῦτο καὶ ἐγένετο δι' ἐπιστολῆς δὲ τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1859 ὁ Φωτεινὸς ἀπέ- σταλε πρὸς τὸν Φωτᾶκον τὰ ἑξῆς, ἅτινα εὐχαρί- στως δημοσιεύσαμεν τήρουντες τὴν τε σύνταξιν καὶ ὀρθογραφίαν τοῦ πρωτοτύπου].

«Φλεγόμενος ὁ Διάκος ἀπὸ τὸ θεῖον πῦρ τῆς ἐλευθερίας, καὶ βλέπων κατὰ τὸν Μάρτιον τοὺς ἀδιακόπως διαβαίνοντας ταρταρέους, καὶ μὴ γνωρίζων τί ἐγένετο εἰς τὴν Πελοπόννησον, συσχεφθεὶς μετὰ τῶν Κοντζαμπασίδων, Λάμπρου Νάκου, Λογοθέτου καὶ Ἰωάννου Φίλωνος, ἀπέ- στειλεν εἰς τὰς 24 Μαρτίου 1821 τὸν Βασίλειον Μπούσογον φίλον του ἐπιστή- θιον καὶ συστρατιώτην του, ὁμοῦ μετ' ἑνὸς στρατιώτη πρὸς συνοδίαν του εἰς τὸν ἐν Πάτραις ῥωσσὸν πρόξενον κύριον Βλασ- σόπουλον ἄνδρα φιλογενέστατον, γράφον- τας πρὸς αὐτὸν εἰκονικῶς νὰ τοὺς πληρο- φορήσῃ τὰ διατρέχοντα εἰς Πελοπόννησον, καὶ νὰ τοὺς ἐδηγήσῃ πότε νὰ ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας κλπ. Ὁ Β. Μπούσογος μετὰ τοὺς δύο στρατιώτας του

ὀπλισμένοι, ἐξῆλθον νυκτὸς καὶ φθάσαν- τες αὐθημερὸν εἰς Χρυσόν, εὗρεν ὁ Μπού- σογος ἐκεῖ τὸν Πανουργιᾶν Καπετάνιον τοῦ Σάλωνος μετ' ἑκατὸν στρατιώτας του· ὁ Μπούσογος τοῦ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Διακού ἰδιαιτέρως, καὶ ἀφοῦ τοῦ τὴν ἀνέγνωσεν ὁ γραμματεὺς του, ἐνεπλήσθη χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀμίλησαν οἱ δύο τῶν τὰ δέοντα· ἔδωκεν ὁ Πανουργιάς, (τὴν ἐπιούσαν εἰς τὰς 25 Μαρτίου) διὰ συνοδίαν του τὸν περίφημον Γκούραν δια- τελοῦντα τότε ὡς μπουλουζήν του, καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν σκάλαν τοῦ Σάλω- νος, διὰ νὰ εὗρουν πλοίαριον νὰ ἀπερά- σουν εἰς τὸ Γαλαξειδίον, ἀλλὰ δὲν ἔτυχε κἀνὲν πλοίαριον ἐκεῖ καὶ ἐστενοχωροῦντο. Τότε τοὺς λέγει ἕνας μπακαλῆς ὅπου εἶ- χε μπακαλῆκον, καπετανέοι μὴ στενο- χωρεῖσθε, διότι μετὰ δύο τρεῖς ὥρας τὸ πολὺ θὰ ἔλθῃ μία φελοῦκα, καὶ μετὰ αὐτὴν περνατε εἰς τὸ Γαλαξειδίον· τότε ἤσυχασαν καὶ διέταξαν τὸν μπακαλῆν τοὺς ἐτηγά- νισεν ὀψάρια καὶ ἔφαγαν καὶ ἔπιον· εἰς τὸ τραπέζι τῶν ἐπροσκάλεσαν καὶ δύο ἄλ- θανοὺς φύλακας τοῦ τελωνείου, ἀλλ' αὐ- τοὶ ὄντες πεφοβισμένοι μὴτε ἐβγήκων ἀπὸ τὸν Πύργον ὅπου ἦσαν κλεισμένοι. Ἀφοῦ ἤλθεν ἡ λέμβος ἐπεβιβάσθησαν εὐθὺς καὶ ἔφθασαν εἰς Γαλαξειδίον· ἐπαρουσιάσθη- σαν εἰς τοὺς ἐκεῖ προύχοντας, τοὺς ἐνε- χείρισεν ὁ Μπούσογος τὴν ἐπιστολὴν τῶν Λεβαδειτῶν καὶ Διακού, καὶ τοὺς ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῇ ἀμέσως πλοῖον διὰ νὰ ἀπε- ράσουν εἰς τὰς Πάτρας· ἀλλὰ μόνον ἐτε- λείωσεν ὁ Μπούσογος τὴν πρότασίν του, καὶ οἱ Γαλαξειδιῶται τοῦ ἀπήνησαν: Ἔσεῖς κοιμάσθε ἀκόμη εἰς τὴν Λεβαδείαν, καὶ εἰς τὸν Μωργιᾶ ἀνοιξὲ τὸ ντουφέκι πρὸ ἡμερῶν καὶ καίεται τὸ λιθάρι, ἰδοὺ καὶ τὰ καϊκια ὅπου ἔρχονται ἀπὸ τὴν Βοστίτζαν καὶ φέρουν τοὺς Βοστίτζανοὺς Τούρκους οἰκογενειακῶς οἱ ὅποιοι ἕκαμιν πάτα μετὰ τὸν Ἀνδρέαν Λόντον καὶ τοὺς ἐχάρισε τὴν ζωὴν καὶ τοὺς ἐμπαρκάρισε σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις, καὶ ἰδοὺ θὰ ἐ- βγῶν τῶρα εἰς τὴν σκάλαν τοῦ Σάλωνος, καὶ εἰς θέλετε νὰ πάτε εἰς τὰς Πάτρας ὅπου εἶνε πόλεμος; καὶ πῶς θὰ περνατε ἀπὸ τὸν Νέπαχτο καὶ Καστέλια νὰ σὰς πιάσουν οἱ Τούρκοι;

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Μπούσογος καὶ Γκού- ρας, ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν χαρὰν των, καὶ εὐθὺς ἐπιβιβάσθησαν εἰς πλοίαριον μετ' 4 κουπία, ἐβγήκαν εἰς τὸ Κεσφιναίτικον ἀ- κρωτήριον, διότι ταυτοχρόνως ἐξεμπαρ- κάροντο καὶ οἱ Τούρκοι Βοστίτζανοὶ εἰς τὴν Σκάλαν Σάλωνος, οὕτω ἀπέρασαν ἀπὸ τὸ χωρίον Ἐροπήγαδον, ἀνέβηκαν εἰς τὸ Χρυσόν, δὲν εὗρηκαν ὅμως ἐκεῖ τὸν Πανουργιᾶν ὡς ἤλιπον, διότι οὗτος εἶχε μεταβῆ μετὰ τοὺς στρατιώτας του εἰς τὸ μοναστήρι τοῦ Προφήτου Ἡλία, μιάμιση

ὄραν ἀπέχον ἀπὸ τὸ Χρυσόν, ἐντοῦτοις ἐνύκτωσε, καὶ ὁ Μπούσογος στέλλει εὐθὺς τὸν Γκούραν εἰς τὸν Πανουργιᾶν κατε- παιγόντως, καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ εἰσπῇ τοῦ Πανουργιᾶ τὰ ὄσα ἤκουσαν καὶ εἶδαν εἰς Γαλαξειδίον καὶ Σκάλαν, καὶ σὺν τού- τοις νὰ καταλάβῃ τοὺς δημοσίους δρό- μους νὰ μὴ ἀφήσῃ μὴτε τάρταρον, μὴτε σουριτζῆ νὰ περάσῃ κλπ., ταυτοχρόνως ὁ Μπούσογος ὑπῆγεν εἰς τὸν προεστώτα τοῦ Χρυσοῦ Ἀνθιμον ὀνομαζόμενον τὸν ὅποτον ἐγγώριζεν, ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ τοῦ ἀνοιξέ· καὶ ἐμβῆκε μέσα, τὸν ὑ- ποδέχεται ὁ Ἀνθιμος φιλοφρονέστατα καὶ τοῦ λέγει: Ὅριστε κάθισε, καπετάν Βα- σίλη, νὰ ράμῃ· ὁ Μπούσογος τοῦ λέγει: Δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ φαγί, μόνον ἔλα ἔξω νὰ σοῦ εἰπῶ γλήγορα· ἀφοῦ ἐξῆλθον τοῦ λέγει: Ἀνθιμε, σὲ ἔκραξεν ὁ Βοϊθωνδας νὰ πάς εἰς τὸ Σάλωνα; Μάλιστα, δύο φο- ραῖς, ἀπεκριθῆ· ἀλλὰ θὰ πάγω αὐριον διότι σήμερον εἶχαμεν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ δὲν ὑπῆγα, ἀλλ' αὐριον θὰ πάγω. Τοῦ λέγει ὁ Μπούσογος, πρόσεχε νὰ μὴ πάς διότι χάνεσαι, ἀμα πάς, θὰ σοῦ κό- ψουν τὸ κεφάλι· διότι τοῦτο καὶ τοῦτο, εἰς τὸ Μωργιᾶ ἀναψέ τὸ ντουφέκι, καὶ εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου ταῖς τούρκικὰς φάμελι- αῖς τῆς Βοστίτζας ὅπου ξεμπαρκάρονται εἰς τὴν σκάλα καὶ αὐριον θὰ τὰς ἴδῃς ὅπου θὰ ἀνεβοῦν εἰς τὸ Σάλωνα, καὶ ἂν πάς, πίσω δὲ γυρίζεις, τότε ὁ Ἀνθιμος ἀγκα- λιάζει τὸν Μπούσογον, τὸν φιλεῖ, τοῦ λέ- γει ὁ Θεὸς συγχωρήσει τὴν πατέρα σου, τὴν ζωὴν μου ἀπὸ σὲ θὰ τὴν γνωρίζω εἰς τὸ ἔξῃς· ὁ Μπούσογος τοῦ λέγει ἀριστὰ αὐ- τὰ, ἀλλὰ δός μου τρία ζῶα νὰ καθαλίω μετὰ τοὺς στρατιώτας μου· εἶς τὴν Ἀρά- χοβαν (4 ὥρας ἀπέχουσαν ἀπὸ Χρυσόν) καὶ ἐκεῖθεν σοῦ τὰ στέλνω καὶ φαγί δὲν μου πᾶει, γιὰτὶ πρέπει νὰ μὴ νύκτα εἰς τὴν Λεβαδείαν γιὰ νὰ κλείσωμε τοὺς Τούρκους (ἀπέχει ἡ Λεβαδεία ἀπὸ Χρυσόν 10 ὥρας) εὐθὺς τοῦ δίδει τὰ τρία ζῶα καὶ τὸ κο- πέλι του, καὶ φθάσας εἰς Ἀράχοβαν, ὑ- πῆγε εἰς τὸν προεστώ, ἐκτύπησε καὶ τοῦ ἀνοιξεν, τοῦ εἶπε τὰ διατρέχοντα, ἔφα- γεν ὀλίγον φῶμι ἐπὶ ποδός, ἀλλάξε τὰ ζῶα, καὶ παρήγγειλε τοῦ προεστοῦ, σὺ- ναξὲ ὄσους ἔχουν ἄρματα, πιάσε τὸν δη- μόσιον δρόμον, καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ καὶ περάσῃ μὴτε τάρταρος μὴτε σουριτζῆς (ταχυδρόμος) καὶ ὅστις σὰς ἀντισταθῇ σκοτώστε τον, καὶ ὄσα γράμματα εὗρητε ἐπάνω τους νὰ τὰ στέλνετε εἰς Λεβαδίαν τοῦ Καπετάν Διακού, καὶ ἔς ἕνα δύο ἡμέ- ρες σὰς στέλλωμεν τὰ συγχαρίκια πῶθ θὰ ἐξπλῶνωμε τοὺς Τούρκους! καὶ καθα- λικεύσας ἀνεχώρησε διὰ Λεβαδείαν σπου- δαίως.

Ὁ Μπούσογος φθάσας εἰς τὸ χάνι Ζε- μενόν, (2 1/2 ὥρας ἀπέχον ἀπὸ Ἀράχοβαν)

νύκτα έμβηκε να πίνε ένα κρασί με τους ανθρώπους του, έρωτα τον ξενοδόχο, έχει μέσα κανένα οδοιπόρο; του λέγει. Έχω ένα τάρταρη και ένα αρβανίτην. Πόθεν έρχονται; Δεν ήξεύω. Πού τους έχεις; Μέσα κοιμούνται. Φέρε μου τον σουριτζήν εδω. Ο σουριτζής κοιμάται στ' άχούρι με τ' αλογό του. Υπήγεν ένας στρατιώτης του και τον έφερεν. Τόν ήρώτησε, και του είπεν ότι ο τάρταρης έρχεται από Σάλονα και πηγαίνει στη Λιβαδειά, και ότι είναι άλλαις δύο φοραις πηγμένος. Αί, πηγαίνε κοιμήσου, λέγει του σουριτζή. Τότε ο Μπούσος λέγει κρυφώς εις τους δύο στρατιώτας του, *σιγάτε, παιδιά, τάρταρά σας καλά, ίσως να πιάστε τον αρβανίτην να τον σκοτώσετε εύθως, και εγώ σκοτώω τον τάρταρη, και να σας ιδώ τι παλληκάρια είστε, και να μην σας φγγή ο αρβανίτης και τ'ερωταστούμε. Ελάτε κοντά. Μπένουν εκεί όπου κοιμούνται οι Τούρκοι, ο Μπούσος δίδει μι' κλωτσιά του τάρταρη και τον έξωπνα και του λέγει, τί θες εδω, μουρτάτη; Ο Τούρκος άγριευθείς έσηκώθη όρθιος, και μόλις έπρόφερε τού, *ανασιρλγκιούρ, τον έξάπλωσεν ο Μπούσος χαμαί νεκρόν, ταυτοχρόνως και οι στρατιώται τον αρβανίτην. Τότε ο Μπούσος τους έσυρεν έξω, τους έπηρε τ' όπλα και τ' άρματά, και άνεχώρησε δρομαίως εις Λεβαδειάν, παραγγείλας τον ξενοδόχο να μην ειπή τίποτε. Δύο ώρας μακράν του ξενοδοχείου Ζεμενού κείται τ' χωριόν Δίστομον, όπου διέμενεν ο αδελφός του Βοϊβόνδα Λεβαδειάς. Ένας Δίστομίτης τυχών εις τ'ό χάνι, και ιδών τον σκοτομάν των δύο Τούρκων, έδραμεν εύθως εις Δίστομον, μετά την άναχώρησιν του Μπούσου (του οποίου διέφυγε την προσοχήν) και άνήγγειλεν εις τόν αδελφόν του Βοϊβόνδα τ'ό γεγονός, και εύθως ούτος έστειλεν έκτακτως επιστολήν του αδελφού του Βοϊβόνδα, λέγων, ότι ο Μπούσος με άλλους δύο Ρωμαίους έσχότωσε τον τάρταρη και τον δεινά αρβανίτην εις Ζεμενόν την νύκτα.**

Ο Μπούσος μίαν ώραν πριν φέξη την 26 Μαρτίου φθάνει εις Λεβαδειάν στου Διάκου, όπου τον εύρον εισέτι κοιμώμενον. Του λέγει, ακόμη κοιμάσαι Καπετάνιε; και πώς σου πάει ύπνος; Τί τρέχει, μωρέ Μπούσσο, κατι γρήγορα γύρισες; Ο Μπούσος του λέγει έν περιλήψει τ' έν Πελοποννήσω και τ' ό ξεμπαρκάρισμα των Βοστιτζάνων Τούρκων στη σκάλα, και του προσθέτει, *εγώ με την εύχην τής πατρίδας έκαμα και σερτέ με τ' μάτωσα άπόψε στο χάνι του Ζεμενού ένα τάρταρη και έναν αρβανίτην, να και τ' άρματά όπου έφεραν εδω. Ο Διάκος ένθουσιάζεσθ, και έπεδοκίμασεν ένθουσιάζων την πράξιν του Μπούσου, ταυτοχρόνως κραζει τους Κοτζαμπασιάδες ο Διάκος και τους αναγγέλλει τας του Μπούσου ειδήσεις, και μόλις έτελειώσαν την όμιλίαν, φθάνει ένας Σαραϊντάρης (κλητήρ) από τον Βοϊβόνδα και λέγει των άρχόντων όριστε στο κονάκι σας θέλει ο Βοϊβόνδας, του λέγουν πηγαίνε και τώρα έρχομεθα. Οι άρχόντες*

έφοβήθησαν, και ο Διάκος τους ένθαρρύνει, λέγων, πιθανόν ο Βοϊβόνδας να έμαθε την πράξιν του Μπούσου, και θα σας έρωτήσει, αλλά σεις να άρηθητε και να του ειπήτε ότι αυτά είναι ψεύματα, και επειδή φοβερίστε να πάτε στο κονάκι, σας δίδω και τον Μπούσον με 20 παλληκάρια μου και πηγαίνετε, και εγώ εδω έχω τον νούν μου και μη σας μέλει! είτα λέγει του Μπούσου, πάρε αδελφέ 20 παιδιά (είπέ τους να σιγάσουν τ' άπιστόλιά τους και με τ' άγιατάγια τους) και συνόδευσε τους άρχοντας στο κονάκι και έχε τον νούν σου, και άμα ιδής τίποτε, στείλέ μου ναρθώ κλπ.

Ο Μπούσος λοιπόν παραλαβών 20 έκλεκτούς Έλληνας με πιστόλια και γιαταγάνια όπλισμένους από τ' όσμα του Καπετάνιου Διάκου, συνοδεύει τους Κοτζαμπασιάδες στου Βοϊβόνδα. Εισελθόντες εις την αύλην του κονακίου, βλέπουν τον Τούρκον μπουλουμπασίαν εις την θύραν και την σκάλαν με δλους τους στρατιώτας του άλλανούς, καλούπιδες, και άγριοκύταζαν τον Μπούσον, ο δε Μπούσος άδιαφορών άνέβη μετά των Κοτζαμπασιδών και στρατιωτών του εις τ' ό κονάκι. Οι τρεις Κοτζαμπασιάδες εισήλθον εις την αύθουσαν του Βοϊβόνδα, και κατόπιν και ο Μπούσος μόνος του και μετά τον άμοιβαίον χαιρετισμόν, ο Βοϊβόνδας, λέγει δια τον Μπούσον, *ας σταθώ κάτω τ'ό παλληκάρι διότι έρχομε όμιλιαν, ούτως ένευσαν οι άρχοντες του Μπούσου, και έξήλθε. Τότε τους λέγει ο Βοϊβόνδας, τζάνουμ Κοτζαμπασιάρ, τί πράγματα είναι αυτά, να σκοτώνουν τους βασιλικούς ανθρώπους, τους ταρταρούς όπου πηγαίνουν σ'ε βασιλικό χουσεμέτη; ιδού άπόψε ο Μπούσος έσχότωσε στο Ζεμενόν έναν τάρταρη και έναν αρβανίτη. Οι άρχοντες άπεκρίθησαν, αφέντη μου! αυτά είναι ψεύματα, ο Μπούσος ιδού είναι εδω παλληκάρι του Καπετάν Διάκου, και αυτός ό που έβγηκε τώρα έξω αυτός είναι ο Μπούσος και δεν έλειψε εδωθεν, μολαταότα ήμεις δεν γνωρίζομεν τίποτε από αυτά όπου μάς λέγεις, και πρέπει να κραζώμεν εύθως τον Καπετάν Διάκον, ώστε αν δ μη γένοιτο και συνέθη έν τοιούτο δυσάρεστον, όπερ δεν πιστεύομεν ποτέ, αυτός είναι υπεύθυνος να δώση λόγον, άλλως τί τον έχομεν και τον πληρώνομεν τ'ό Βιλαέτι, άφου δεν φυλάττει τον τόπον από τους κακούργους, τούτο ήμεις δεν τ' άνεχόμεθα.*

Ταύτα ακούσας ο Βοϊβόνδας, έπέισθη, και έπαυσεν ή τρεμούλα του πάγωνός του, και λέγει ο κύρ Νικόλος Νάκος έξελθών έξω, εις τον Μπούσον, την πράξιν σου έμαθεν ο Βοϊβόνδας λεπτομερώς, στείλε φώναξε τον Διάκον ναρθή όπου τον ζητεί και ειπέ του ναρθή με στρατιώτας και άνοχη τ'ά μάτια σας γιατί χανόμεθα. Ο Μπούσος στέλλει του Διάκου να έλθη στο κονάκι συνωδευμένους με δλους δυνηθη, διότι έπροδόθημεν. Ο άπρόμητος Διάκος παραλαβών 30 στρατιώτας του όπλισμένους με μόνα πιστόλια και γιαταγάνια φθάνει στο κονάκι, και με

φαιδρόν πρόσωπον και την συνήθη του εύτολμίαν, χαιρετά εις την αύλην τον Μπουλουμπασίαν, τους Έλληνας και λοιπούς Τούρκους, και ταυτοχρόνως εισέρχεται εις την αύθουσαν του Βοϊβόνδα και μετά τον συνήθη χαιρετισμόν τον προσκαλεί ο Βοϊβόνδας και κάθεται στο πλάγι του, και ταυτοχρόνως, του λέγει, τζάνουμ Καπετάν Διάκο, τί πράγματα είναι αυτά όπου γίνονται εις τ'ό βιλαέτι μας, να σκοτώνουν οι άνθρωποι σου τους βασιλικούς ανθρώπους εις τους δημοσίους δρόμους; Ο Διάκος με άδιαφορίαν του λέγει ποίος από τους ανθρώπους μου έσχότωσε βασιλικούς ανθρώπους εγώ να τον τιμώρησω τώρα μπροστά σου. Ο Βοϊβόνδας του λέγει, Ο ιδικός σου Μπούσος με άλλους δύο έσχότωσε άπόψε στο Ζεμενόν ένα τάρταρη, άνθρωπον βασιλικόν και ένα αρβανίτην, ο Διάκος εξίσταται και λέγει, είναι ψεύστης όστις σου ειπε τούτο! Ο Μπούσος είναι πρωτοπαλληκάρου μου και δεν έλειψεν εδωθεν, και αυτός κοιμάται πάντοτε στο κονάκι μου μαζί μου, καθώς και την περασμένη νύκτα μαζί μου έκοιμήθη, έλα μέσα, όρε Μπούσσο, (λέγει ο Διάκος) και εισελθών ο Μπούσος έγείρεται ο Διάκος και του λέγει, ιδού άγα, αυτός είναι ο Μπούσος όστις έκοιμήθη άπόψε μαζί μου, και αν δεν με πιστεύης, έρώτησον και τον Μπουλουμπασίαν και δλον τον νεκπαγέ σου (δλους τους υπαλλήλους σου) όπου τον γνωρίζουν κλπ.

Μετά την ούτω όμιλίαν του Διάκου, έπεκράτησε διά τινας στιγμής ησυχία, και ακολουθώς ο Βοϊβόνδας ειπέ τζάνουμ Διάκο καπετάν, ποίος λοιπόν έσχότωσε στο Ζεμενόν τους δύο βασιλικούς ανθρώπους; Ο Διάκος του ειπέ: Εγώ τώρα τ'ό ακούω τούτο από τ'ό στόμα σου, και άμέσως θα βγάλω ανθρώπους μου να έξετάσω και θα τους εύρω τους φονείς, και μάλιστα δεν πρέπει να χασομερώ, και εύθως έγείρεται ο Διάκος και σταματήσας όλίγον, λέγει τω Βοϊβόνδα: Εγώ θα έρευνήσω, και θα κάμω τ'ά αδύνατα δυνατά να συλλάβω τους φονείς, διότι τώρα πηγαίνω να πιστώσω τ'ά διαγνημύόμενα του σοκαζού! και να σου ειπώ τ'ό κάτω κάτω της γραφής, *ύψηλότατε Βοϊβόνδα, (εδω άς εκτιμήση ο άναγνώστης την πολιτικήν εύφυίαν του ήρωος Διάκου, ήτις ήτο συνωδευόμενός με την άνδρσιαν) Σ'ε λέγω, Βοϊβόνδα μου, ότι μη έλπίζεις να μαζεύσης έφέντες μονατάδες του Βιλαετίου μήτε ένα κουβέλι, διότι εκείνος ο Ζορμπάς ο Όδυσσεύς ο ψυχογυιός του Καραλή (ούτως άνωμάθη ο Άλή πασάς μετά την άποκήρυξίν του) ο Όδυσσεύς, λέγω, δεν έφωγεν εδωθε δια τ'ό καλόν του Βιλαετίου, άλλ' ύπήγεν εις την Τζαμουριάν, και εις την Έπτανήσον, και έμίσθωσε με τ'ά φλωργιά του Καραλή δέκα χιλιάδας κλέφταις του Μοργιά και τής Ρούμελης όπου ήταν εις τ'ό Έγγλέζου την δουλειαν, και τζαμίδες, και έσήκωσε μπαϊράκι στο Μοργιά, και τώρα συναρίζει τ'ά στρατεύματά του στη Βοστιτζά και τ'ά Τριζήνια δια να εισβάλη εδω στο βιλαέτι, και τότε άλλοιμονον και εις ήμας*

τους ρωμαίους και εις έσας τους τούρκους και εις βεβαιότατον ότι αυτός ο Ζορμπάς Όδυσσεύς έχει εδω σταλμένους τζασιτάς (κατασκόπους) και αυτοί έσχότωσαν τους τούρκους στο Ζεμενόν και όχι τ'ό παλληκάρι μου ο Μπούσος.

Ταύτα ακούσας ο Βοϊβόνδας από τον εύγλωττον Διάκον, έμεινεν έμβρόντητος! και ειπέ: Τρώντι, Διάκο καπετάν, ο Θεός να μάς φυλάξη άπ' αυτό τ'ό σκυλί! αλλά δεν μπορείς να μαζεύσης άκέρει από τ'ό Βιλαέτι να τον άντικρούσης αυτόν τον Όδυσσεά τον Ζορμπάν; Ο Διάκος του άπήνητησεν ότι: Δύναμαι να συναζώ 5 και 6 χιλιάδας στρατιώτας Έλληνας έκλεκτούς και να τ'ό δώσω τ'ό νιζάμι, αλλά χωρίς μπουγιουρντι (διάταγμα) ποίος με άκούεις, ή ποίος με άκούλουθε! ένοπλος; ο εύθως Βοϊβόνδας, μρονόμ Θεσσαλονικεύς, του λέγει: Πέκει όγλουμ, εγώ σου δίδω μπουγιουρντι να στρατολογήσης και κράζας τον γραμματέα του εύθως του έγραψε τ'ό μπουγιουρντι, τ'ό έσφράγισε και τ'ό παρ-έδωκεν εις χείρας του Διάκου ειπών: πάρε, παιδί μου, Αλλάχ σαλαμ έβερσιν. Ο Διάκος λαβών τ'ό μπουγιουρντι έξήλθε μετά των άρχόντων περιχαρές, λέγων αυτοίς: ιδού πώς τον έδεσα με τ'ό μπουγιουρντι του, και τώρα θα στρατολογήσωμεν άφύθως και φανερά.

Ο Διάκος συσχεφείς την έπιούσαν 27 Μαρτίου μετά των άρχόντων Λεβαδειάς, και των Αρχιερέων τής Αττικής Σαλώνων και Μοδωνίσης, έξήλθεν εις στρατολογίαν εις τ'ά χωριά τής επαρχίας και παρεκίνησε άφ' ενός μεν ο ίδιος Διάκος, άφ' έτέρου δε ο συναδελφός του Β. Μπούσος, τον λαόν να όπλισθ και να τους παρακολουθήση εις τον ίερόν άγώνα τής άπελευθερώσεως τής πατρίδας. Μετά δύο ήμέρας συλλαμβάνει αιχμαλώτων τον αδελφόν του Βοϊβόνδην εις Δίστομον, και τον άπάγει άνωθεν τής Λεβαδειάς εις την θέσιν ο Προφήτης Ηλιάς. Οι τούρκοι πεφοβισμένοι κλείονται εις τ'ό παλαιόν φρούριον τής Λεβαδειάς συν γυναίει και τέκνοις όμου με τον Βοϊβόνδα. Ο Βοϊβόνδας έπηρε μαζί του και τους Κοτζαμπασιάδες, Νικόλαον Νάκον άνδρα μεγίστης ύπολήψεως, έπιρροής και φρονήσεως, Λογοθέτην, Λάμπρον Νάκον και Ιωάννην Φίλωνα. Οι Κοτζαμπασιάδες έστειλαν ως πρέσβεις εις τον Διάκον, τους άνωτέρω άρχιερείς να μεσιτεύσουν, δια να διαλύση τους στρατιώτας του, να άπαλύση τον αδελφόν του Βοϊβόνδα, και να αναβάλουν τ'ό κίνημα δια να πληροφρηθούν θετικώτερον αν τρώντι προοδεύη ή επανάστασις εις την Πελοπόννησον και άλλαχού, δια να μην παρουν τ'ά γυναικόπαιδα στο λιμρό τους κλπ. Άλλ' οι ένθουσιάζόμενοι άρχιερείς φλεγόμενοι από τ'ό ζωηρόν πυρ τής έλευθερίας, άντι να κάτευνασουν την όρην του Ηρώος Διάκου συμφώνως με την έπιθυμίαν των άρχόντων, άπεναντίας έπήνησαν τον πατριωτισμόν του και τον ένθουσιασμόν του και του ειπαν, εμπρός, τέκνον! Ο Θεός μετά σου και ουδεις κατά σου! Ούτως ο Διάκος πάραυτα στέλλει εις τον Βοϊβόνδα προφορικήν διαταγήν του δια-

τάτων αυτόν, να άπολύση εύθως τους άρχοντας και να τους πέψη προς άντάμωσιν του, να προσκυνήσουν δλοι οι τούρκοι και να τ'ό δώσουν τ'ό όπλα, και ούτω να τους στείλη εις την Άσίαν ασφαλώς, άλλως και παρακούσει, θέλει τ'ό στείλει τ'ό κεφάλι του αδελφού του, και θέλει περάσει δλους τους Τούρκους έν στόματι βομφαίας. Ο Βοϊβόνδας τους μεν άρχοντας άπέλυσεν, οι δε τούρκοι δεν ήθέλησαν να παραδοθώσιν, αλλά μετά δύο ήμερών πολιορκίαν οι 500 άλλανοί όπου ήσαν κλεισμένοι εις τ'ό φρούριον διαιρεθέντες με τους έντοπίους, έβγήκαν οι πρώτοι από τ'ό φρούριον, άνοιξε τ'ό τουφέκι και έφονεύθησαν δλοι οι Τούρκοι και Άλλανοί και κατ' αυτόν τον τρόπον γενηκυέθη ή ελληνική επανάστασις εις την Ανατολικήν Ελλάδα. Τοιούτος έφάνη ο Βασιλειος Μπούσος δηλ. ως πρωταγωνιστής τής Στρεπάζ Έλλάδος, και μολαταότα άλλοι μη ιδόντες μήτε καν Τούρκον ήρπασαν τους βαθμούς τής ύποστρατηγίας και λέγονται ύποστράτηγοι αυτός δε μόλις έτιμήθη με τον βαθμόν του άντισυνταγματάρχου. Άλλ' ο Σι ήμάν βασιλεύς έκτιμών τας έκδουλεύσεις του άνδρός, έτίμησεν αυτόν εις την από Λεβαδειάς διαβάσιν του πέρυσιν, εις τ'ό Βασ. Τραπεζίον του, ύπεργρηγορ δε ήδη ζή έν πενία με μόνον τον μισθόν του.

Ταύτα πάντα έγράφησαν κατ'ε προφορικήν διήγησιν του γέροντος Β. Μπούσου με όλην την άφελή ειλικρίνειαν, και έπιθεβαιώθησαν παρά πολλών άξιολόγων προσώπων τής επαρχίας Λεβαδειάς. Ο Β. Μπούσος είναι γέννημα και θρέμμα Κραβαρών.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Προσευχή του Καραϊσκάκη. Τη 1827 ο Καραϊσκάκης άγων την ήρωϊκήν αυτού στρατιάν την κατατροπώσασαν τους Τούρκους έν Τουρκοχωρίω και Διστόμω, την επενεγκούσαν εις αυτούς την περιάλητον πανωλεθρία τής Αραχούθας έπορεύετο την προς τας Άθήνας ένθα ήλπιζε να φέρη εις πέρας τ'ό μεγαλοφυές αυτού σχέδιον καλύων τ'ό Κιουταχ ή τας σιτοπομπάς, αναγκάζων αυτόν να λύση την πολιορκίαν τής Ακροπόλεως και αντρίβων τους Τούρκους έν τή κινδυνωδεστάτη ύποχωρήσει. Διά τής Βοιωτίας έλαύνων άριετο εις την Μονήν του Αγίου Σερραφείμ. Σύννοους δε μάλλον ή άλλοτε δια τ'ό μέγα έγγχείρημα αυτού τής καταπολέμησεως του παμπονήρου Ρεσήτ εισήλθεν εις τον ναόν, ίνα επικαλεσθ την βοήθειαν του άνα τήν Ρούμελην τετιμημέγου Αγίου. Παρά τον τάφον, ένθα τ'ό σπτόν λείψανον αναπαύεται, έκλινε τ'ό γόνυ και άποκεκαλυμμένος την κεφαλήν ήζατα, «Βοήθησέ μας, αγιε Σερραφείμ, βοήθησέ μας να διώξομε τον Κιουτατζα από την Άθήνα, να γλυτώσομε τους κλειμένους χριστιανούς και να κάμωμεν ε' τους Τούρκους εκεί δευτέρη Αραχούθα και να σου φέρω χρυσό καντήλι ε' τον

τάφο σου και λαμπάδες έκασο ίσα με τ'ό κορμί μου και να στολίσω σαν παλάτι τ'ό μοναστήρι σου». Και ή μακρά φαλαγγ των στρατιωτών αυτού γονυκλιής όσάτωσ και άσκηπής πολλών δάκρυα χεόντων επανελάμβανε τας εύχάς. Δυστυχώς δεν εισηκούσθησαν.

Αναγνώστης Μωραϊτης. Ο Ιβραήμ, άφου υπό τον σιδηρόν αυτού πόδα είχε μέχρι πνιγμονής σπείδόν πίεσει την επανάστασιν έν τη δυτική, ανατολική και μεσημβρινή Πελοποννήσω, πάλε τον αιματηρόν αυτού δρόμον διατρέχων έφθασεν από Μεσσηνίας εις Πατρας άπόφασι έχων να πορήση και τ'ά βόρεια τής χερσονήσου. Η πρόβασις αυτού προς την Αιγιάλειαν και τ'ά Καλαβρούτα δεν θα ήτο δυσχερές να καλυθη ή τοιλάχιστον δεν θα έγίγνετο άνευ μεγίστων άπωλειών, αν οι κατεπονημένοι άρχηγοί των Έλλήνων ήθελον έχει άταραξίαν τινά προ τής άπαστραπτούσης λόγγης των Άράβων. Διάτι από τ'ό Παναχαϊκόν μέχρι τ'ό Κορινθιακού ύπάρχει σειρά επικαίρων θέσεων, παρά τον Κορινθιακόν τ'ό Βαθύ, άνωθεν τ'ό όποιου ύψούνται σύνδενδροι, άπότομοι και άβάτοι λόφοι, έν οίς και τ'ό άπόρητον παρά τ'ό χωριόν Ζήρεια Στενάρι και προς τ'ό Παναχαϊκόν ο σπουδαιότατος λόφος Άγιος Ιωάννης, θέσεις, έν αίς δια γενναίας άντιστάσεως είναι δυνατόν εύάρημοι πολεμισται να άπόσωσι πολλούς πολεμίους.

Έν τούτο εφ' εις τους Έλληνας καταδύλον ήτο, ότι, ένα ύποστηρίχθη ή προς τ'ά ύψηλά των Καλαβρούτων όρη ακίνδυνος των γυναικών και παιδων καταφυγή κατ'ε τής ραγδαίας του Ιβραήμ έπιδρομής, ώφείλον να καταλάβωσι την επικαίρων θέσιν του Αγίου Ιωάννου ανακόπτοντες επί μίαν τοιλάχιστον ήμεραν την πορείαν αυτού. Άλλά τίνες ποίος βέβαιον θάνατον πορευόμενοι ήθελον τάξει έκαυτούς πύργον ύπερ των κινδυνευόντων αδυνάτων; Και ο πολλός μεν λαός εις πάντοτε πρόθυμος εις θυσίας τις όμως ήθελεν οδηγησει αυτόν; Ηγέρθη μεταξύ των δειλιώντων ήρωος τίνες όπλαρχηγός τρίτης τάξεως, όστις δεν είχε περ' εαυτον ψυχογυιός κομίζωντα τ'ό ταμπούκι ή παρασκευάζοντας την τράπεζαν αυτού, όστις συναντών άλλους άρχηγούς δεν έξήγε την σπάθην και σπαυρόνων αυτήν να λέγη πομπόρημονών «νική λαμπρά». Ούτος 150 μόνον άγων άνδρείους έταξε τ'ά γενναία αυτού στήθη ένταύθα. Και άφου την έπιούσαν πάσαν κατέχε τον άγριον των Άράβων χείμαρρον ύπο χαλάζαν μύδρων και προς τας κόγχας άδαμαντίας καρδιάς προτάσσων απέθανε μετά πάντων των συστρατιωτών αυτού ο σχεδόν άγνωστος Αναγνώστης Μωραϊτης.

Η δολοφονία του Λεπενώτη. Μετά τον θάνατον του Κασσαντώνη ο Λεπενώτης ήλθε κατά την επανάστασιν καπετάνιος ούχι πολύ γνώριμος εις τους Τούρκους συναντώντες άλλους να έξάμωσι τας επάθας των και σταυρόντες ατάς να χαιρετίωνται δια τ'ό νίκη λαμπρά. Οι στρατιώται αέτων σερβάροντες την ματαίτητα των άνδρών έλέγον βανασούν τινά φράσιν επί τ'ό γελιόφ θεάματι.

πενιότης πολλούς περι αυτόν συναγαγών κλέπτας διέτρεχε την Ρούμελην εις φόβους δεινούς εμβαλλων τους Τούρκους άγκυροσθέντος τέλους να παραχωρήσασιν εις αυτόν το άρματωλάκι των Αγραφών. Αλλ' έμίσουν αυτόν και δ, τι δεν κατώρθωσαν πολεμούντες κατ' αυτού ως κεκηρυγμένου άποστάτου. Έγνωσαν να τελέσωσι δόλω. Και εδρήθη κατηραμένος τις Έλλην άναλαβών το άτιμον έργον, ο διαδοθηθείς εν ταϊς δημοτικαϊς φάμαϊς **Μπαμπήσις Νικοθέος**.

Ο Λεπενιώτης περιερχόμενος ες δροβέναιακας τὰ Άγραφα έπορεύετο πρὸς τήν κώμην του Φουρνά. Έντός πυργου ισχυρου επί της αγοράς της κώμης τάχτης μετά τιων οπαδών εισελθών εκλεισεν άσφαλώς τήν εισοδον και άνέμενε το θυμα δ. δολοφόνος. Ο γιγάντιος Λεπενιώτης έφύκτετο και, δτε άκριβώς πρὸ του πυργου άφίππευσε, δύο θανατηφόροι βολαί έπληξαν αυτόν καιρίως πεσόντα εις τὰς άγκαλας των παλληκαριών αυτού, μάτην μετά λύσης πλησόντων δια των ξιφών τὰ άκλόνητα τεύχη και των δρυϊνων θυραν του πυργου.—Ο Νικοθέος ούτος νομιζόμεν, ότι κατά τήν πρώτην εν Αθήναις *έθρικην συνέλευσιν* παρεκαθητο ως πληρεξούσιος!

Τιμή εις τους άνδρείους! Παρά τήν Αγίαν Μαρίαν της Φθιώτιδος οι Έλληνες έμάχοντο υπό τον Όδυσσεά δύο ήδη ήμέρας εύάρθιμοι, τουφέκια μόνον έχοντες οπισθεν ανισχύρου προχώματος έναντιον πολέμιων παμπληθών ισχυρόν ιππικόν και τηλεβόλα έπιφερόντων. Καταπεποννημένοι υπό της άγρυπνίας, της αστίας, της διήμερου μάχης και της σύχνης άπωλείας των άνδρών, είχαν σχεδόν άποκάμει, δτε μετά μεσημβριαν της δευτέρας ήμέρας άνέλπιστος κατέφθασεν έπικουρία, ο Καράτασος 150 άγων μεγαθύμους Μακεδόνες. Έξήτησαν να τεθώσιν όπου έκρινεν αυτούς Ικανούς να ταχθώσιν ο στρατηγός. Ητο εν τή παρατάξει των Έλλήνων θέσις τις λιαν ευεπίδατος, καθ' ης πάσαι αι έφοδοι έγιγόντο των πολεμιών, ους πολλούς άνδρας αποβάλλοντες άπέκρουον οι άμυνόμενοι. Έκει λοιπόν έταξε τον Καράτασον και τους όπλατας αυτού ο υιός του Ανδρίτσου, διότι αυτή ήθεσις ή άρμόζουσα εις *επιμήνετα παλληκαρία*.

Η άτίμωσις του δεσλοδ. Ο Καραισκάκης θέλων να εκκαίη τήν γενναϊότητα των στρατιωτών του, έδωρετο εις τους άνδρειότερους εν ταϊς μάχαϊς ζεύγος άργυρών πιστολιών. Πρὸς δε τους μη τοιούτους πῶς προσφέρετο είνε γνωστόν: αι ήπιώτερα πρὸς τους ύπ' αυτόν στρατηγούς ύβρεις ήσαν σαποκοιλιά και παληγογλαδά. Αλλά πῶς μετεχειρίζετο τους δειλούς; Έντός σάκκου έφερε περισκελίδα γυναικαίαν της Κατερίνας και περιέβαλλε δι' αυτής τους δειλιώντας στρατιώτας ή άρχηγούς.

Επί τούτῳ διηγούμεθα το εξής: Έν τή μάχη της Δουβραινας ειχε τάξει τον άτρόμητον της Λεβαδειάς οπλαρχηγόν Μπούσγον επί τινος λόφου μακρὰν της μάχης διατάξας να μη κατέλθῃ, δ, τι και

αν συμβῆ, ειμή μόνον αν κληθῆ εις επικουρίαν. Ο Καραισκάκης γενναίαν εδρών παρά τοϊς Τούρκοις αντίστασιν έστειλε πῶν στρατιωτών τινα να καλέσῃ τήν έπιδροσίαν. Αλλ' ούτος έκρινε καλόν να δραπετεύσῃ μάλλον εκ της κακήν εκβασιν προμηνουσης μάχης και ο Μπούσγος πειθόμενος εις τήν διαταγήν του στρατηγού έμενεν επί της θέσεως του αγωνιῶν μὲν αλλ' άκλόνητος. Μετ' ολίγον ο Καραισκάκης αναγκάζεται να υποχωρήσῃ και έρχεται πρὸς τον λόφον. Και διατάσσει εύθὺς μαινόμενος να συλληφθῇ ο ύπ' αυτού νομιζόμενος δειλός και παραγγέλλει να φέρωσι της άτιμώσεως το σύμβολον, τήν γυναικαίαν περισκελίδα. Ο Μπούσγος πολεμιστής άκράτους άνδρείας πορφυρός εξ όργης τινάσσεται από των χειρῶν των συλλαβόντων αυτών και σύρει το πιστόλιον κατά του στρατηγού. Εύτυχως εξηγήσεις εύθὺς εδόθησαν και ο Καραισκάκης συγγνώμην αίτήσας ήσάσατο δακρύων τον άδικηθέντα πολεμιστήν.

Ο Θράσων! Και από της επαναστάσεως μας δεν έλειψαν οι κομπορρημονες δειλοί. Τήν δοθεϊσαν εις τινα τούτων τιμωρίαν αναγράφωμεν οδδε: Χειμαριώτης τις μεγαλορρημονών διηγείτο άνωπάρκτους άνδραγαθίας του εις πυκνόν άεροατήριον, εν φ και ο μεγαλόψυχος εκείνος στρατιώτης των μαχών και της γραφίδος, ο δεύτερος Ρήγας, Χριστόφορος ο Περραιβός. Πρὸς τούτον άποταθείς ο μαυρός καυχηματίας ειπε **«Με θυμάσαι πῶς έκακα 'ς τον πόλεμο, στρατηγέ;»** Και ο Περραιβός μετ' άμειλίχτου σαρκασμοῦ: **«Σε θυμάμαι πῶς έφευγες και φώναζες—ούγε, ούγε?!**

K. Γ. Ζ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Σήμερον πανηγυρίζομεν τήν άνάστασιν του Σωτήρος και αύριον τήν άνάστασιν του Γένους ήμῶν. Ο κατά τήν νύκτα της 24 Μαρτίου δούλος και άπατρις εξυπνῆ τήν έπιούσαν ελευθερος οὐδ' υπολογίζει τὰς συνεπείας της άπενονημένης πράξεώς του και τὰς υπερανθρώπων θυσίας, εις ας μέλλει να υποδληθῆ.

Σε χαϊρετίζομεν και αύθις, γλυκεία επέτειος της Έλευθερίας μας, ειθε δε ή ιερά άνάμνησίς σου να δώσῃ ήμιν δύναμεις δια τους νέους κινδύνους, ους μετ' ου πολλῷ αντιμετωπίσῃ ο άναξιοπαθών Έλληνισμός...

Πλήρους έτυχεν έπιδουκμασίας ή υπό της *Έβδομάδος* ριθιθεα ιδέα οπως κατά τήν εφετεινήν 25 Μαρτίου δια κοινού εράνου παρατεθῆ πανδυσία εις τους εύαριθμούς έπιζώντας άγωνιστάς και τούτο ως αρχή εκδηλώσεως μερίμνης περι των εν πεινά και λήθῃ εγκαταλειφθέντων πατέρων ήμῶν, οτινες αντί παρασήμων έχουσι πληγὰς και αντί περιουσίας άποδεικνύται.

1. Θράσων άνομάζετο παρά των παλαιών ο ύπ' ήμῶν λεγόμενος *π α λ α δ ρ α ς*.
2. Άλβανιστι ουγε λέγεται το ύδωρ.

Ατυχως πολὺ άργά ή ιδέα έρρίφθη, ή δ' εύγενής δημοσιογραφία, εις ην έπρόκειτο ν' ανατεθῆ ή πραγματία της, και τοι έποδοκίμασε τήν ιδεάν ταύτην, δια πολλούς λόγους δεν ήδυνήθη έφέτος ν' αναλάβῃ τήν διοργάνωσιν τοιαύτης εορτής.

Έν τούτοις ή πρὸς περιθάλψιν των έπιζώντων αγωνιστών έργασια δέον ν' άρχισῆ εύθὺς μετὰ τὰς εκλογάς, εις τους εύτυχήσαντας δε ν' αναλάβωσι τήν ιερὰν ταύτην ένασχόλησιν εύχαρίστως παρέχομεν, ας μέχρι τούδε συνελέξαμεν δυσυρέτους πληροφορίας.

Ο εκλογικός σάλος δεσημέραι αύξάνει χαριστότατα μειδιάματα και έγκαρδιώταται χειραφίαι έπιδαφιλεύονται καθ' ολας τὰς διευθύνσεις εις τους κύκλους των εκλογέων συζητούνται και αι ελάχιστοι λεπτομέρειαι του ιδιωτικῶν των ύποψηφιων βίου, άν τις δε άνακονίωσιν άγνωστόν τι τοϊς πολλοϊς κομικοτραγικόν περι ύποψηφιου έπισοδίου έπισπῆ τὰ συγχαρητήρια και γίνεται ο ήρωας των θαμνῶνων του καρενείου της συνοικίας... Και να είνε τις καταδεδικασμένος, μετὰ τὰ τῶσούτα άκούσματα, τήν νύκτα της 7 Απριλίου ν' άκούσῃ παρά των χειλέων του βραχνοφώνου και οϊνοδαρούς κήρυκος τήν εις τὰ μαύρα καταπληκτικὴν πλειοψηφιαν του!

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σ α β β α τ ο υ . Ο εν Λονδίνω έδρεύων ελληνικός οίκος Σπαρραμακά, εις τον αρχαιοπύρον και μάλλον ευκαταστάτων, έχων δὲ άκαταστάματα και άλλαχοι της Εβρώπης, έληρήχθη άτυχως εις κατάστασιν πτωχεύσεως.—Υπό του νεαροῦ Έλληνος μουσικοδιδασκαλου κ. Καρπελίτη συνέστη οχολή χορωδία, εις ην δύνανται να φοιτήσῃ δωριάν παιδια από 8 ετών ήλικίας και άνω.—Κ υ ρ ι α η ή. Η εν Αθή νομική οχολή συνέστη, χάριν των μη γάλλων φοιτητών, έδραν της γαλλικής γλώσσης και φιλολογίας, ιδιαιτέραν και άνευ άμοιβής.—Εληθήθησαν παρά της κυβερνήσεως τὰ κατά τήν εν Λονδίνω διεθνή άλιευτικὴν έαθεσιν του 1883 άνονηθέντα αὐτῆ βραβεία εν χρυσοῦν μεταλλῶν και τρία άργυρά, ως και τὰ δια τους άντιπροσωπεύσαντας αὐτήν εν ταύτῃ κ. κ. Α. Βανέλλοπουλον τῶς τμηματάρχην παρά τῶ δουργείου των εσωτερικῶν και Χρ. Αποστολίδην, θεητητήν, διπλώματα ίσπανίου.—Δε υ τ έ ρ α. Σφοδρα δονήσις σεισμοδ εγένοντο αίσθηται καθ' άπασαν τήν Πελοπόννησον. Αι δονήσις αύται, αφίνες έκλόνησαν τήν Τρίπολιν, τήν Σπάρτην, τήν Ναυπακτον, τήν Μεγαλόπολιν κτλ. ύπῆρξαν ιδίως ισχυρά εν Καλάμαις, όπου πολλὰ οικία διαρράγησαν, τὸ τηλεγραφικόν γραφεσιον δε και ή νομαρχία κατέστησαν ακατοίχητοι, και εν τῷ χωρίῳ Καρυῆ της επαρχίας Μεγαλοπόλεως, ενθα πολλὰ οικία κατέρρευσαν, έπληρώθησαν δε πλαστοτα άτομα.—Τ ρ ι τ η. Οι σεισμοι δεν εκανεληθήσαν εν Πελοποννήσῳ οὐχ ήττον οι κάτοικοι των εκ τούτων βλαβερίων πλέων διατελοσθίαν περοβισμένοι.—Αγγίλλεται δε πρὸς τούτους: οτι σημαντικαι ύπῆρξαν αι εις τὸν δονήσεων ζημιαί εν Καλάμαις, Άρεοπολεί και Μεγαλαί.—Αίγεται οτι εκτός των άνονηνομένων εις Παιραιά μοιρών γαλλικῶν και Ιταλικῶν στόλου, θλίβε κατακλύσει αὐτόθι και μοιρα άγγλικῶ στόλου.—Γ ε τ α ρ τ η. Διωρίσθῃ προσευτής των Ηνωμένων Πολιτιῶν της Αμερικής εν Αθήναις ο κ. Κρόις.—Εξ Αντιοχείας άγγίλλεται ο θάνατος του γερουδ αὐτόθι πατριάρχου Ίεροθέου.—Π ε μ κ τ η. Επισήμως έφωρτάθη ενταυθα υπό των Γερμανῶν ή 70ή επετηρίς του πρίγκιπος Βίσαρκ.—Π α ρ α σ κ υ ή. Η ναυτικὴ τράπεζα «Αρχάγγελος» εκληρόθη εις κατάστασιν πτωχεύσεως.

Η ΑΦΕΛΗΣ

[Μοθιστορία της κυρίας Henry Gréville]

Συνήχη: 181 εκ. 127

Η Δινώρα ήχορζοτο σιωπῶσα. Εις μάτην ο Λινιῶν προσεπάθησε να ελκύσῃ τήν προσοχήν της: ειπερ ποτε σεμνοτέρα και επιφυλακτικωτέρα, ειχεν άφιρωθῆ κατά τήν έσπεραν εκείνην εξ ολοκλήρου εις τὰ καθήκοντα αὐτῆς, ως κόρης άπνησχολεϊτο εις τὰ πινακία, τὰ ποτήρια και τὰ μαχαίρια και δεν παρετήρει ή τήν μητέρα της, ήτις εδιδεν αὐτῇ δια του βλέμματος και του νεύματος διαταγὰς, ας αὐτῇ εξεπλήρου μετ' άσυνήθους ταχύτητος.

Ο Λουδοβίκος Δυδάλ εξηκολούθει τήν διήγησιν του. Κατὰ το τελευταίον εις τήν πατρίδα του ταξείδιον, ή γηραιά μητηρ του, ην ειχεν εγκαταστήσει εις ιδίαν οικίαν, τῷ εξήτει ειδήσεις περι των φίλων της Γερβοῦ. Αὐτός δεν τους ειχεν ιδεί από των παιδιῶν του χρόνων. Πῶς! δεν εβλεπόντο λοιπόν εις αὐτό τὸ «βρωμοπαρίσι;» Έπρεπε, χάριν της μητρὸς του, να άνεύρη τήν αγαπητήν οικογένειαν! Ο σύζυγος ήτο υπάλληλος εις τὰ Δημοτικά υδραγωγεία. Όταν ήξέυρη δε κανείς ποῦ εργάζεται εις υπάλληλος, τον άνευρίσκει εύκολώτατα. Η γηραιά μητηρ θα έμενε πολὺ εύχαριστημένη μανθάνουσα οτι οι Γερβοῦ ειχον τρία τῶσφ ωραία τέκνα, ιδίως εύμορφοτάτην κόρην!

Η Δινώρα, εις τήν φιλοφρόνησιν ταύτην, υπεμειδιάσεν, ήρυθρίασε και έταπεινωσε τήν κεφαλήν... Αίφνης ο Λινιῶν κατελήθη υπό σφοδράς επιθυμίας να λάβῃ τον εργολάβον από των ποδῶν και εκσφενδονισῃ αὐτόν εξω του παραθύρου βλεπόντων όμως το σώμα του πρῶην τέκνονος, έπανήλθεν εις μάλλον ήρέμως εκέφης και παρετήρησε τήν πενθεράν του, εκφράζων πρὸς αὐτήν τήν δυσαρέσκείαν του δια του βλέμματος. Αὐτῇ όμως πολὺ μικράν προσοχήν άπέδωκεν εις τὰ παράπαν του Λινιῶν, στρέφουσα τὸ πρόσωπον της άλλαχού.

Συναμίλου, συναμίλου εν τῇ αὐτῇ πάντοτε θέσει. Ο Γερβοῦ ειχεν ανάψει τήν καπνοσύριγγά του, τὸ αὐτὸ δ' έπραξε και ο νεός επισκέπτης. Η Δινώρα και ή μητηρ της εδοθήσαν τήν υπηρέτριαν οπως αποκομίσει τὰ πινακία, καθήμεναι όμως και άπλῶς διαβιβάζουσαι αὐτῇ ταῦτα. Παρήλθεν ούτως Ικανός χρόνος: τὰ παιδια ειχον υπάγει να κατακλιθῶσι μόνα εν τῷ έστιατορίῳ εξηκολούθουν συνομιλοῦντες. Περι τήν δεκάτην ο Δυδάλ άπετίναξε τήν τέφραν της καπνοσύριγγῶς του και ήγέρθη.

Πρέπει να κοιμηται κανείς ένωρίς, ειπεν, όταν σηκώνεται εις τὰς πέντε δια να επιβλέπῃ τους εργάτας: αλλὰ θα ξαναϊδωθῶμεν, κυρία Γερβοῦ. Τήν κυριακήν θα ελθω να σας πάρω με τὸ άμαξάκι μου και θα προγυματίσωμεν εις τὸ Σαιν-Κλουδ ή εις τὸ Μεδῶν.

Ο Λινιῶν, ει και ή τελευταία αὐτῇ λεπτομέρεια έτυχε της έπιδουκμασίας της κυρίας Γερβοῦ, οὐδὲως προσείχεν εις δ, τι

έλέγετο. Το σπουδαίον δι' αὐτόν ήτο οτι ο άνθρωπος εκείνος άπήρχετο, θα ήδύναντο δ' επί τέλους να άσχοληθῶσιν επί του μεγάλου ζητήματος, της ήμέρας του γάμου.

— Φίλε μου, ειπεν ή κυρία Γερβοῦ πρὸς τον σύζυγόν της, συνόδευσε τους κυριους εως τήν θυραν.

— Ηθελα να σας ειπῶ ολίγας λέξεις, παρετήρησεν ο Ίουστινὸς πλησιάζων.

— Όχι άπόψε, αγαπητέ μου. Είμαι κατάκοπη. Άλλη ήμέρα.

Ο Λινιῶν παρ' ολίγον να δυσαρεστηθῆ παρετήρησεν όμως αὐτόν ή Δινώρα δια βλέμματος άπείρως θελκτικῶ, συγκινήσαντος δ' αὐτόν βαθύτατα. Μετὰ τοιούτου γλυκού αίσθημα οὐδεν άλλο έχῶρει εν τῇ καρδίᾳ του Λινιῶν.

— Ας είνε αύριον, ειπε τεινων τήν χεϊρά πρὸς τήν μελλονύμφον του.

Αὐτῇ προέτεινε τὸ άκρον των δακτύλων της, άπέσυρε δ' αὐτούς ζωηρῶς, αμα ως ο Δυδάλ έστράφη.

— Χαίρετε, δεσποινίς, ειπεν ούτος μετὰ της ιδιαιτέρας αὐτῷ θορυβῶδους εύθυμίας: επιτρέπεται να σας φιλήσω; ε, κυρία Γερβοῦ;

Χωρίς δε να περιμένη άπάντησιν, επέθηκε δύο ήχηρά φιλήματα επί των παρειῶν της άφελούς, και αποχαιρετίζων τήν αγαθὴν κυρίαν, εξήλθεν εις τον αντιθάλαμον, όπου άνέμενεν αὐτόν ο Γερβοῦ.

— Ε λοιπόν, Λινιῶν; ειπεν ο πατήρ της Δινώρας, εδοσαν τὸ «γκάζ», ελα να σου φέξω με τήν λάμπαν, δια να μὴν πέσης...

Ο Ίουστινὸς ήκολούθησε τον πενθερόν του εύπειθῶς.

— Α! εκέρθη, όταν τέλος εδρήθη μόνος επί του υπερστέγου, φαίνεται οτι τήν φιλετῆ δλος ο κόσμος: είνε οχληρόν επί τέλους αὐτό!

ΙΣΤ'.

Ότε ο Λινιῶν επανήλθε τήν επομένην, οὐδὲ Ιχνος της εσπερινῆς δυσαρεσκείας άπέμενεν: ειχε δε διαδεχθῆ αὐτήν ελαφρά τις μελαγχολία, οπως παρά τοϊς παιδιῶσι, ατινα και τοι παρηγορηθέντα, εξακολουθούσιν οὐχ ήττον να στεναζῶσι βαθέως. Ηρχετο συγκεκινημένος εκ της ιδέας οτι ή Δινώρα θα ελυπήθη δια τον ούτως άπότομον χωρισμόν της έσπερας της χθες και έτοιμος να κερδήσῃ τον άπολεσθέντα χρόνον.

Η οικογένεια ειχε συναχθῆ περίξ της τραπέζης, ως συνήθως: δεν συνεποσία τον άπόψε: εφάνητο μάλιστα οτι εν τῷ μικρῷ έστιατορίῳ εδασίλευεν ειδος ιδιαιτέρας δυσθυμίας, της δυσθυμίας, ήτις ως επί τὸ πλείστον έπεται των πολυύφων έστιασεων.

Η Δινώρα, βλέπουσα τον μνηστῆρά της, εκαιε δια της κεφαλῆς ελαφρόν νεύμα, χωρίς να μειδιάσῃ: όταν δ' ούτος τήν επήλσιασεν, έτεινεν αὐτῷ τήν χεϊρά ήσύχως, δι' ύφους υπερ τον εξεσφενδόνησε μέχρι Βρυξελλῶν, μη επιτρέπουσα αὐτῷ να λάβῃ, κατά τὰς από μακροῦ επικρα-

τησάσας παραδόσεις, τήν χεϊρά της μεταξὺ των ιδιῶν του, επί τῇ προφάσει οτι επείγετο να τελειώσῃ τὸ φόρεμα, υπερ έρραπτε.

Τὸ προοίμιον τούτο δεν ήτο βεβαίως πολὺ ενθαρρυντικόν: ο Λινιῶν περιέφερεν έμβρόντητος τὸ βλέμμα περίξ της τραπέζης: πάντες εφάνηοντο άπνησχολημένοι: μόνος ο πατήρ Γερβοῦ εξαπέστειλε, κατά πρόσωπον αὐτοῦ νεφος καπνοῦ, ως δια να τον έμψυχώσῃ: ο αγαθός νεός άνταπεκρίθη πρὸς τήν τοιαύτην του πενθεροῦ του εύεργεσίαν δια χαριστότατου μειδιάματος, αναθηρῶν δὲ μικρόν, ήρχισεν εκτιθέμενος μετ' άπειρων ρητορικῶν προφυλάξεων τὰς διαπραγματεύσεις, ας ειχε διεξαγάγει μετὰ του οίκου Κορρογιέρ.

— Όστε τίποτε δεν εμποδίζει πλέον τον γάμον μας, προσέθηκεν εν εϊδει συμπεράσματος: ή συγκατάθεσίς σας μόνη, αγαπητοί μου φίλοι, λείπει, ελπίζω δε οτι δεν θα μας κάμετε να υποφέρωμεν ακόμη, διότι ήμεϊς τὸ ήξέυρομεν τί υποφέρομεν, ε, Δινώρα;

Η Δινώρα οὐδεν άπήνητησεν, επιταχύνουσα τήν κίνησιν της βελόνης της.

— Είνε άπρεπές να λέγετε τέτοια πράγματα εις μία κόρην, παρετήρησεν ή κυρία Γερβοῦ.

Ο Λινιῶν τήν φοράν ταύτην εξεσφενδονισθη και των Βρυξελλῶν άπότερον. Πῶς! κατ' αὐτόν τον τρόπον άπέδωχοντο τήν ειδήσιν, ήτις ειχε πληρώσει αὐτόν χαράς; Ούτως εξετιμῶν τὰς προσπαθείας του; Τῷ ειχε στοιχίσει τῶσφ ακριβὰ να ζητήσῃ τήν προκαταβολήν ταύτην, ήναγκάσθη να βιάσῃ τήν φιλοτιμίαν του, εφοβεϊτο μη ή αϊτησίς του άπορριφθῆ και, επί τέλους, άπεδεικνύετο οτι ο φοβερός οίκος Κορρογιέρ ήτο μάλλον φιλευσπλαγγος της οικογενείας της μνηστῆς του! Οὐδεν εκ τούτων πάντων ήδύνατο να εξηγήσῃ.

Μετὰ τινα σιωπήν, ήτις εφάνη εις τον Ίουστινὸν ως διαρκέσασα ολόκληρον τρίμηνον, ή κυρία Γερβοῦ εξήνεγκε τήν ετυμηγορίαν ταύτην, ήτις καταπεραύωσε τον Λινιῶν: — Αγαπητέ μου, δεν έχετε τον κοινόν νοῦν.

Ο πρὸς δν άπηυθύνετο ή ύβρις ύφωσε τήν κεφαλήν, έτοιμος να άμυνθῆ.

— Έπρεπε να κάμετε τοιαύτην αίτησιν, πριν ζητήσετε και τήν γνώμην μας; Δεν σας ειχα ειπῆ οτι ή Δινώρα είνε πολὺ νέα, και οτι δεν ήθέλαμεν να τήν υπανδρεύσωμεν πριν παρῆθῃ εν έτος; Έκάματε πράγματα «του κεφαλιού σας», χωρίς να μάς συμβουλευθῆτε. Πολὺ καλά! Θα περιμένετε!

— Αγαπητῇ κυρία, επέμεινε ο Λινιῶν, του όποιου ο εύερέθιστος χαρακτήρ δεν ήδύνατο να άποδεχθῆ τοιαύτας άντιρησεις, συμφωνῶ οτι έσπευσα εις τὰς ένεργείας μου, αλλ' αὐτό δεν είνε παρά άπλους τύπος και δεν εμποδίζει...

Η συζήτησις εξηκολούθησεν ούτω, λαβούσα μετ' ολίγον χαρακτήρα έριδος, ήτις άλλως δεν ήτο ή πρώτη. — Επί τέλους, άφού άμφοτέρωθεν εξε-

λαρρυγίσθησαν Ικανώς, κατεπραβήθησαν, ανταλλάσσοντες τινας εξηγήσεις' άλλ' ή κυρία Γερβοσ εις ουδεν εξετέθη, και ο Γουστίνος ουδεμίαν ήδυνήθη να αποσπάση παρ' αὐτῆς ύπόσχεσιν.

Η Δινόρα κατά τὸ διάστημα τούτο δέν είχε μετακινήθη. Ἐνῶ τὸ μέλλον τῆς συνεζητεῖτο οὕτως ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς, αὐτὴ ἔμενε σιωπηλῆ, ῥάπτουσα—πράγμα εἰς ὃ ἐν τούτοις οὐδόλως ήρέσκατο—ὀλίγον τι ἐρυθρά, ἀλλὰ κατ' ἐπίφασιν ήσυχωτάτη.

Ότε δὲ δοθέντος τέλους εἰς τοὺς διαπληκτισμοὺς, ή μήτηρ τῆς παρηγγεῖλεν εἰς αὐτὴν νά ἐτοιμασῆ ἀναψυκτικὰ τινά, διότι πάντες ἐδίψων, ὑπήκουσε σιωπῶσα ὁ Δινιῶν, ἐπὶ τέλους, κατῴρωσε νά θλίψῃ ἄπαξ ή δις τὴν χεῖρα τῆς Δινόρας, οὐδὲν ὅμως τῶν βλεμμάτων τῆς κατῴρωσε νά συναντήσῃ.

Τὴν δεκάτην ἀπῆλθεν ἄθυμος, δυσηρηστημένος και ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ του και ἐκ τῶν ἄλλων, πλήρης τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τῆς μονώσεως, ὅπερ ἔπεται τῶν μετ' ἀνθρώπων οὐς ἀγάπῃ τις ἐρίδων, καθ' ἃς ἐνῶ δέν ἔχουεν ἀδύον, οὐχ ἕττον ταπεινῶς ζητούμεν συγγνώμην. Φαίνεται τότε ὅτι ὁ κόσμος εἶνε ἀπέραντος ἐρημος, εἰς τὴν μίαν ἀκρὰν τῆς ὁποίας ἰστάμεθα ή μετ' και εἰς τὴν ἑτέραν ὁ ἀντίπαλός μας, καταδεδικασμένοι ὅπως μή προσεγγίσωμεν ποτὲ ἀλλήλους και ζήσωμεν ἐν τοιούτῳ αἰώνῳ χῶρισμῷ.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ οἶκμά του, ὅπερ ἐφαίνετο αὐτῷ ἀπέραντον, και ὅπου δέν ἤδυνάτο νά θερμανθῆ, κατεκλιθῆ παραδοθεῖς εἰς βαθεῖα σκέψεις. Τὰ πάντα ἐλάμβανον εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀθλίαν ὄψιν: τὸ παρὰ τῷ οἴκῳ Κορρογιέρ διάβημα ἀπόβαν ἀνοφελές, ή σκληρότης τῆς κυρίας Γερβοσ, ή ἀδιαφορία τῆς Δινόρας...

— Εἶνε παράδοξον, ἐσκέπτετο, και δέν εἰμπαρὼ νά τὸ ἐξηγήσω, ἀφοῦ ἐπὶ τέλους με ἀγαπᾷ!

Ἐπανελάμβανε τὴν φράσιν ταύτην: Με ἀγαπᾷ, μετὰ λύσεως, ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τούτο ὁ ὑπερρεθισμός τῶν νεύρων τοῦ ἐπανήγαγεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ προηγούμενας σκηνᾶς, ὃν τὰς δυσσεβέτους ἐντυπώσεις δέν ἤδυνάτο νά λησμονήσῃ. Ἀνεμιμνήσκατο τῶν ἀνακοινώσεων τῆς κυρίας Βρετὲλ και ἐπανεβλέπε τὸν Μυριέ, με τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλακία, ἀκηδῆ και ἐγώϊσῃν, ἔχοντα ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον τοῦ οἰκίσκου τοῦ Δάσους τῶν Περιστερῶν, καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς ἠγνόει και τὴν ὑπαρξιν τῆς Δινόρας... Τί συνέβαινε τότε; Τὴν ἐφίλει; Διότι ὁ Δινιῶν, ὅστις μετὰ μανίας εἶχεν ἀποκρούσει πᾶσαν τοιαύτην ὑπόθεσιν κατ' ἀρχάς, ἐσκέπτετο ὅτι ἐπὶ τέλους τούτο δέν ἦτο ὅλως ἀδύνατον... Μήπως ὁ ἐργολάβος δέν είχε φιλήσει αὐτὴν τὴν προτεραιάν;

— Ναι! ἀνέκραξε γρονθοκοπῶν τὸ προσκεφάλαιόν του, ἐκεῖνος ὁ κτίστης τῆν ἐφίλησεν, ἀλλὰ τὴν ἐφίλησεν ὡσαν παιδί: δέν ἔχει καμμίαν σχέση αὐτὸ με ἐμένα... Με ἀγαπᾷ ἐμε! μόνος δύναμαι νά διαταράξω τὴν γαλήνην τῆς ἀγῆς αὐτῆς ψυχῆς...

Βυθισθεῖς ἐν τούτοις ἐπὶ μάλλον εἰς τὰς σκέψεις κατέληξεν εἰς τὴν ἀπορίαν ταύτην:

— Με ἀγαπᾷ ἀρὰ γε; Ὁ ἄτυχῆς, ἔπρεπε νά σκεφθῆ τούτο πρὸ δύο μηνῶν!

12

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Γερβοσ, εἶχον ἐπισυμβῆ γεγονότα οὐχὶ μικρὰς σπουδαϊότητος.

Ἡ Εὐλαλία θὰ ἦτο ἀναξία τοῦ ὀνόματος τῆς μητρός, ἰδίως δὲ ἐαυτῆς, ἀνὰ τῇ εἰσόδῳ τοῦ Λουδοβίκου Δυβάλ εἰς τὸ ταπεινὸν αὐτῶν οἶκμα, δέν παρετήρει ὅτι ή καλλονὴ τῆς Δινόρας εἶχεν ἐμποιήσει αὐτῷ ζωρὰν ἐντύπωσιν.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε ζήσει βίον καταχρήσεων και ἀπολαύσεων ἀφ' ὅτου διὰ τῆς περιουσίας του εἶχεν ἀνοίξει πλῆθος θυρῶν, αἵτινες συνήθως μόνον διὰ τοιαύτης κλειδὸς ἀνοίγονται. ὁσον ὅμως ἐξφκειωμένους ἂν ἦτο πρὸς ζῶν ἀπηλλαγμένην προλήψεων, οὐδέποτε εἶχε συναντήσει ἀφέλει.

— Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, ἐσκέφθη παρατηρῶν τὴν Δινόραν μετ' εὐαρέστου τινὸς ἐκπλήξεως.

Ναι, ή κόρη αὐτῆ εἶχε τὸ ἦθος παιδείας: τὸ λεπτοφυὲς ἀνάστημά τῆς, ή εἰς μακροὺς πλοκαίους καταπίπτουσα κόμη τῆς, ή παιδικὴ τῶν παρειῶν αὐτῆς στρογγυλότης, ή δροσερότης τοῦ προσώπου ἐδίδον αὐτῇ ὄψιν διδασκατοῦς κορασιδὸς, ἐνῶ ὅτι ἐπίφασιν ἀγνοῖ ὀφθαλμοὶ τῆς, τὸσφ κατ' ἐμοχθροὶ πραγματικῶς, τὰ πορφύρα και σαρκῶδῃ χεῖλῃ ἦσαν χεῖλη γυναικὸς, μηδὲν ἀγνοούσης ἐκ τοῦ βίου.

Πᾶσα αὐτῆ ή τόσον ἐπιδεξίως ὑποκρινόμενη αἰδημοσύνη, ή ἀμύητος σεμνότης ἐκάλυπτον πανουργίας ἀλώμενος. Παιδίσκη, εἶχε διέλθει ὀλοκλήρους ἐσπέρας ἀκροωμένη τὴν συνδιαλεξιν τῶν γονέων αὐτῆς, οἵτινες εἶχον αὐτὴν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ των. Εἶχεν ἀκούσει και ἐντυπώσει εἰς τὴν μνήμην τῆς παντοσείδεις ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων και τῶν γεγονότων κρίσεις. Ἐνῶ τὴν ἐνόμιζον κοιμωμένην, αὐτῆ ἔστεινε τὸ οὖς, βραδυτέρον δὲ ὅτε εἶχεν ἰδιαιτερον κοιτῶνα, πολλακίς βαδίζουσα ἐπὶ τοῦ ἀκρου τῶν ποδῶν εἶχε πλησιάζει τὴν θύραν, ἵνα ἀκούσῃ τί ἔλεγον περὶ αὐτῆς.

Κατὰ τὰς ἀκροάσεις ταύτας ἔμαθεν ὁποῖον θέλητρον ἐνεῖχον οἱ κυανοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ, ὅποιαν ἐξήκει δύναμιν ή ἀθωότης τῆς, εἴτε εἰλικρινῆς, εἴτε ὑποκριτικῆ.

Μετὰ τινά χρόνον παρετήρησεν ὅτι ὑπάρχουσι ἄνδρες, οἵτινες ἀγαπᾶσι τὰ κοράσια. Εἰς τὴν νεάν ταύτην ὁδὸν τὴν ὠδήγησεν ὁ Μυριέ. Συμπεριφέρετο πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς παιδίον, προσποιούμενος ὅτι ἐξελάμβανε πραγματικὴν τὴν παιδικότητα τῆς κόρης, ὅπως οὕτως ἐπιτρέπωνται αὐτῷ οἰκειότητες, ἀσύγγνωστοι ἐν οἰαδήποτε ἄλλῃ περιπτώσει.

Ἐκτοτε ἔχρονολογεῖτο ή ἐπιτήδευσις τῆς ἀθωότητος και τὰ ἐκπληκτα βλέμ-

ματα, και τὰ ἀόριστα μειδιήματα, και αἱ χεῖρες αἱ ἐγκαταλειπούμεναι ἐκουσίως εἰς ὄντινα ἂν ἤθελε νά θλίψῃ αὐτάς, διότι ή παιδίσκη ἀγνοεῖ τὸν κίνδυνον, δέν ἐννοεῖ τὰς συγκινήσεις και τὰς ἐπιθυμίας, ἃς ἐμπνεῖ... Ἐυτυχῆς χαρακτήρ, ὁ δύναμενος νά ἐπωφεληταί τόσον ἐπιδεξίως παντὸς ὃ,τι συνέφερεν αὐτῷ.

Ὁ Λουδοβίκος Δυβάλ, ὅστις ἦτο τριακονταετατής, ἐφαίνετο δὲ μόλις ὡς τριακονταετής, ἐπλήγη ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ, βλέπων ὑψουμένας πρὸς αὐτὸν τὰς δύο τρυφερὰς μουσωνίδας. Τί ἦτο τὸ παραδοξὸν ἐκεῖνο συναίσθημα, ὅπερ πρώτην φοράν ἐτάρασεν αὐτόν; Δέν ἠδυνήθη νά τὸ ἐξηγήσῃ—ἦτο ὅλως ἀνίκανος πρὸς τούτο—ἀλλ' ἀπέμεινε ζωρῶς συγκινημένος και παρατηρῶν διαρκῶς τὸ ἀντικείμενον τῆς τοιαύτης ἰσχυρᾶς ἐντυπώσεώς του.

Ἡ Εὐλαλία, ἀγγυνοτέρα ή ὅσον ἐφαίνετο, ἐμάντευσε τούτο αὐθωρεῖ. Ἄλλως, σχετιζομένη μετὰ τοῦ γαμβροῦ τῆς εἶχεν ἀποκτήσει αἰφνης και διὰ μίας κοινωνικᾶς ἰδέας, παραδόξου ἀληθῶς λεπτότητος.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ Γουστίνος κατεστράφη ἐν τῇ συνειδήσει τῆς κυρίας Γερβοσ. Ἡ Δινόρα δέν εἶχεν ἀποφραθῆ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, οὔτε δι' ὑπαίγιμῳ, οὔτε διὰ νεύματος κᾶν, ἀλλ' ή μήτηρ ὀλίγον ἀνηούσει περὶ τούτου. Ἐγνώριζε τὴν θυγατέρα τῆς και εἰζευρεν ὅτι ἦτο ἱκανῶς φρόνιμος.

Τὴν κυριακὴν, ἀπὸ τῆς δεκάτης, ὁ ἐργολάβος μετὰ τοῦ ὀχήματός του, εὐρίσκατο πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, πρὸς ἀμετρον χαρὰν τῶν ἀγυιοπαίδων τῆς συνοικίας.

Ἡ ἀμαξία του δέν ἦτο πολυτελής, ἱποκόμος δὲ ἀριστοκρατικοῦ οἴκου ἠδύνατο νά εὐρῆ ἀντιρήσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίσασξιν τῶν ἵππων, ἀλλ' ὁ ὀλίγφ χοχὸν δρεσιδῆς ἵππος ἦτο μεγάλῃς ἀντοχῆς, ἱκανὸς νά μή ἀναπαυθῆ ἐφ' ὄλην τὴν ἡμέραν, και ἐν ἀνάγκῃ, ἐφ' ὄλην τὴν νύκτα. Ἡ οἰκογένεια συνεσωρεύθη ἐντὸς τῆς ἀμαξίης, ὁ κ. Γερβοσ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καθίσματος, παραπλευρῶς τοῦ ἰδιοκτῆτου, και τὸ ἀγαθὸν ζῶν ἤρκατο καλπάζον πρὸς τὸ Σαιν Κλουδ, χωρὶς νά λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὸ σπουδαῖον τοῦ βάρους, ὅπερ ἔσυρε.

Τὰ παιδιά ἐβαλλον κραυγὰς θαυμασμοῦ, βλέποντα ἀστραπηδὸν παρερχόμενα πρὸ αὐτῶν τὰ δένδρα τοῦ δάσους τῆς Βουλῶνης, και βαίνοντα τὸσφ ταχῶς ἐντὸς ἀμαξίης οὕτω καλῆς. Ἡ καλὴ αὐτῆ ἀμαξία ἐνεποιεῖ ὅλως ἀλλοίαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Δινόραν και τὴν μητέρα τῆς: ἀμφοτέροι δὲ εἶχον σοβαρώτατον ἦθος και δέν ἔλεγον τίποτε.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ ἐργολάβος ἐστρέφετο πρὸς τὴν νεάνίδα μειδιῶν και αὐτὴ δὲ εἰς ἀπάντησιν ἐχρησιμοποῖει τὰ ἀγνότερα βλέμματά τῆς. Τὸ μειδιᾶν τούτο εἶχεν ἤδη ἐπωφελῶς ἐξυπηρετήσει τοὺς σκοποὺς τῆς Δινόρας: ἀλληλοδιαδόχως ὁ Μυριέ, ὁ Δινιῶν και ὁ Ρέγιερ εἶχον ὑποστῆ τὸ θέλητρον: ἀλλὰ και τὰ τοπία τῶν Ἄλπεων ἐπίσης δέν εἶνε νέα!

μυριάδες περιηγητῶν τὰ ἀπεθαύμασαν και ἐν τούτοις, διὰ πάντα νεωστὶ βλέποντα αὐτά, ή ἐντύπωσις εἶνε νέα, και ἰδοῦ διατί ὁ Δυβάλ εὐηρεσεῖτο τόσον, ὅταν ή Δινόρα ἀπέτεινε πρὸς αὐτόν τὸ λαθρατον ἐκεῖνο μειδιήμα και τὸ δειλον βλέμμα.

Ἀφίκοντο ἐν τούτοις εἰς τὴν Μαύρην-Κεφαλήν: ὁ ἐργολάβος ἐφρόντισεν αὐτὸς ὁ ἴδιος περὶ τοῦ ἵππου του, τὴν ἀξίαν τοῦ ὁποίου καλῶς ἐγίνωσκεν: εἴτα εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον και παρηγγεῖλε τὸ πρᾶγμα, μετ' ὃ ὠδήγησε τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὅπως ἴδῃ τοὺς ἀλιεύοντας.

Ἡ Δινόρα ἐφαίνετο ὡς ζαλισθεῖσα ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸν ἀναπεπταμένον οὐρανὸν περιπάτου, τὰ βήματά τῆς δὲ δέν ἦσαν ἐντελῶς ἀσφαλῆ.

— Στήριξόν εἰς τὸ χεῖρ μου, τῇ εἶπεν ή μήτηρ τῆς, ἱκανῶς μεγαλοφῶνας ὅπως ἀκουσθῆ.

— Δέν θὰ τὸ ἐπιτρέψω αὐτό, παρετήρησε φιλαρέσκως ὁ Δυβάλ λαμβάνων τὴν χειροκτοπόρον χεῖρα και ὑποβάλλων αὐτὴν ὑπὸ τὸν βραχίονά του.

Ὁ πῖλος τῆς ἀφελούς ἀπέκρυφεν ἐπὶ στιγμὴν τὸ γλυκὺ πρόσωπόν τῆς. Ὁ Μυριέ, ὁ Ρέγιερ, ὁ Δινιῶν ἐγνώριζον καλῶς τὸ κίνημα τούτο, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐργολάβον τούτο ἦτο πάλιν, ὡς τὰ τοπία τῶν Ἄλπεων, δέν τὸ ἐγνώριζε, και φλογερὸς ἐνθουσιασμός κατέλαβεν αὐτόν ὑπὲρ τῆς ἀγνότητος τῆς κόρης:

— Κοριτσάκι, ἐσκέφθη, και τί κοριτσάκι!

Ἡναγκάσθησαν ἐν τούτοις, νά ἐπανελθῶσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διότι ὁ ἀνεμος ἔπνεε δριμύς, ἤρξαντο δὲ γενόμενα αἰσθητὰ τὰ πρῶτα τοῦ χειμῶνος ψύχη. Ἐν μικρῷ ή οἰκογένεια παρεκάθησε ἐπὶ μεγάλῃς τραπέζης ἐν τῷ προσγεῖῳ τοῦ ἐστιατορίου πατάματι, και ἤρκατο συμποσιαζουσα.

Οἱ γέλωτες τῶν παιδιῶν προσεῖλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τὰς παρακειμένας τραπέζας καθημένων πρὸς τὴν τράπεζαν, ἧς προήδρευεν ὁ Δυβάλ: εἴτα δὲ παρετήρησαν και τὴν Δινόραν, ἧτις, διήγειρε τὸν γενικὸν θαυμασμόν—οὐχὶ διότι ἦτο πραγματικῶς ὠραία, ἀλλὰ διότι τὸ γόητρον ἐκεῖνο τῆς ἀθωότητος, ὅπερ περιέβαλεν αὐτὴν, κατέκτα τὰς συμπαιθείας πάντων ἐκ πρώτης ὄψεως.

Βλέπονσα ὅτι ἐγένετο ἀντικείμενον τοιαύτης προσοχῆς, ή Δινόρα παρ' ὀλίγον ἀπέβαλε τὴν συνήθη αὐτῇ σεμνότητα: ἐξήγηκε μάλιστα, σαφέστερόν πως τοῦ δέοντος, γνῶμας τινὰς ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους πρὸς τὴν παρθενηκὴν αὐτῆς ἀγνότητα: ἀλλ' ή μήτηρ τῆς ἀνεκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὴν τάξιν διὰ δύο ή τριῶν ἰσχυρῶν λακτισμάτων ὑπὸ τὴν τράπεζαν: ἀλλως και ὁ Δυβάλ δέν ἦτο τόσον ἐξφκειωμένος πρὸς τὴν κοινωνικὴν εὐσηχημοσύνην, ὥστε νά μή εἶνε δυνατὸν νά τῷ διαφύγῃ ή ἐλαφρὰ αὐτῆ παρεκτροπή. Αὐτὸς ἔλεγε πάντοτε ὅ,τι ἤθελε, διατί δὲ και οἱ ἄλλοι δέν θὰ εἶχον ἐπίσης τὸ δικαίωμα τούτο;

Ὁ θαυμασμός, οὐτινος ἤξιοῦτο ή Δινόρα, ἐκολάκευε μεγάλως τὴν καταιοφροσύνην του: ὑπερηφανευετο ὅτι ἦτο ὁ συνδαιτυμῶν τὸσφ ἀξιοπαρατηρήτου νεάνιδος. Τὸ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ προεγεματίζον, ἦτο ἱκανῶς γνωστὸν αὐτῷ: πολλακίς εἶχε προσφέρει ἐν αὐτῷ προγεύματα εἰς ὠραίας δεσποινίδας: διὰ πρώτην ὅμως φοράν ἠξιοῦτο τοιαύτης ἐπιτιμίας.

Ἡ ἐκ τούτου συνεπὸς χαρὰ τοῦ ἐμέθυσεν αὐτόν περισσότερο τοῦ λευκοῦ αἵνου, ὅστις ἀπαραιτήτως εἶχε συνοδεύσει τὰ δσπρα, και τῆς φιάλης τοῦ παλαιοῦ «ξερῆς», ἣν εἶχε διανεμηθῆ μετὰ τοῦ κυρίου Γερβοσ.

Τὰ παιδιά ἠδολέσχον πάντοτε χαμηλοφῶνας, ή πρώτασις δὲ περιπάτου πρὸς τὸν κῆπον εἰς οὐδένα ἐφαίνετο ἀρέσκουσα.

— Πηγαίνουμε τότε εἰς τὸ Δάσος! εἶπεν ὁ Δυβάλ θριαμβευτικῶς: θὰ περιπατήσωμεν ὄλον τὸ ἀπόγευμα, και θὰ σὰς δεῖξω και τὰς ἀποκεντροτέρας γωνίας. Ὅθ εἶσθε εἰς τὴν ἀμαξίαν και δέν φοβεῖσθε ὅτι θὰ κουρασθῆτε.

Νά ὑπάγωσιν εἰς τὸ Δάσος, κάμνοντες τὸν γύρον τῶν πέρι τῆς λίμνης, ἐποχοῦμενοι! Εἰς τὸν Δινιῶν βεβαίως οὐδέποτε ἤθελεν ἐπέλθει τοιαύτη εὐτυχῆς ἰδέα.

Κατέβησαν λοιπὸν. Ὁ Δυβάλ ἐφρόντισε περὶ τοῦ ἵππου του, ἐβεβαιώθη ὅτι εἶχε ζευχθῆ καλῶς, ἀνεζήτησε δὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς ζένους αὐτοῦ, ὅπως τοὺς εἶπῃ νά ἀνέλθωσι, δέν εὐρεν ὅμως πλησίον του ή τὴν Δινόραν. Αὐτῆ ἰσταμένη πρὸ τοῦ ἵππου, προέτεινε δειλιῶς τὴν χεῖρά τῆς πρὸς τοὺς ῥάθνας αὐτοῦ.

— Μὴ φοβεῖσθε, δεσποινίς, δέν δαγκάνει, δέν δαγκάνει, εἶπεν ὁ ἐργολάβος περιχαρῆς.

Ἡ Δινόρα ἐθάψευσε διὰ τοῦ ἀκρου τῶν δακτύλων τὸ τρίχωμα τοῦ κέλτηος, εἴτα δ' ἐνθαυρονομήν ἐπέθηκεν ὀλοκλήρον αὐτῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ζῴου. Τούτο ἐξεδήλωσε τὴν ζωρὰν αὐτοῦ εὐχαρίστησιν, θερμαῖ δ' ἀντηλλάγησαν φιλοφρονησεις μεταξύ τῆς νεάνιδος και αὐτοῦ.

— Με συνειθισεν ἀμέσως, εἶπεν ή ἀφέλις.

— Δέν θ' ἀργήσῃ νά σὰς γνωρίζῃ, ἀπεκρίθη τολμηρῶς ὁ Δυβάλ. Ἄν θέλετε μάλιστα, ἀναβῆτε μαζί μου εἰς τὸ ξεπροσθεν καθίσμα, και θὰ σὰς ὀδηγήσω νά κρατῆτε τὰς ἡνίας.

Ἡ Δινόρα ἠρυθρίασε και δέν ἀπάντησεν. Ἡ οἰκογένεια Γερβοσ ἀφικνεῖτο ἐν τάξει.

— Ὅθ πάρω τὴν δεσποινίδα Δινόραν μαζί μου, εἶπεν ὁ ἐργολάβος: θὰ τὴν ὀδηγήσω νά κρατῆ τὰς ἡνίας.

— Ὡ! εἶπεν ή κυρία Γερβοσ δι' ἐλαφροῦ κινήματος τρόμου.

— Μὴ φοβεῖσθε, θὰ εἶμαι μαζί τῆς. Ἐπειτα τὸ ἀλογον εἶνε ήσυχώτατον, ὅταν δέν τὸ κακομεταχειρίζονται.

— Ἡ Δινόρα δέν ἠμπορεῖ νά κακομεταχειρισθῆ κανένα, παρετήρησεν ή μήτηρ μετὰ μειδιήματος ὑπερηφάνου στοργῆς.

Ἡ Δινόρα, ὑποστηριζομένη ὑπὸ τοῦ φιλόφρονος συνοδοῦ τῆς, ἀνερχιθῆ ἐπὶ

τοῦ καθίσματος, οὐχὶ χωρὶς νά ἀποσύρῃ ὀλίγον τὴν ἐσθῆτά τῆς, ἀποκαλυπτομένου οὕτω τοῦ ποδός. Μετ' ὀλίγον ὁ ἵππος ἀνεχώρει καλπάζων, μόλις δὲ διήλθον τὴν γέφυραν, ὁ Δυβάλ παρέδωκε τὰς ἡνίας εἰς χεῖρας τῆς χαριέστῆς συντρόφου του.

Τὸ ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἀμμου εὐχερῆς ἐκεῖνο κυλίνθημα ἦτο εὐαρεστότατον: ή ἔρημος και εὐθεῖα ὁδὸς ἐπέτρεπε τὴν ἀκίνδυνον ἐκτέλεσιν τῶν τοιούτων ἀρματοδρομικῶν πειραμάτων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν ὁ πρῆφν κτίστης διηυθέτει τὰς ἡνίας ἐν ταῖς χεραῖ τὴν νεάνιδος—συνγώτερον ἴσως τοῦ δέοντος—και ή οἰκογένεια περιχαρῆς ἀπήλαυε πασῶν τῶν ἀγῶν ἠδονῶν.

Ἡ ὠραία φθινοπωρινὴ ἡμέρα εἶχε φέρεῖ εἰς τὸ Δάσος χιλιάδας παρισινῶν, ἀκόμη και ἐκεῖνους, οἵτινες δέν ἔρχονται ποτὲ τὴν κυριακὴν. Ἐν μόνον πρᾶγμα ἐτάραξε τὴν εὐχαρίστησιν τῆς Δινόρας, ή ἐν ἐρήμῳ δενδροστοιχία μετὰ τινος συνάντησις τῆς: ἐτήρησεν ὅμως σάφονα σίγην ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ὁ ἵππος προῦχῶρι βαδῆν, διότι ἤρχισεν ἤδη νά αἰσθάνηται πως τὸ βάρος τῆς οἰκογενείας Γερβοσ: αἰφνης ἐφάνη ἐρχόμενον, ἀπὸ ἐναντίας διευθύσεως, κομψὸν τετράτρονον ὄχημα, ὅπερ ἐπιδεξίως διηύθυνον δύο λεπταὶ και ἐξησκημένοι χεῖρες...

Ἡ Δινόρα παρετήρησε τὸν ἵππον, δν εὐρεν ὠραιότατον: παρετήρησεν εἴτα τὰς χεῖρας και ἀνῆλθεν ὑψηλότερον: τότε τεφρόχροος ὠρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν τῆς, ἠλλοιώθησαν δὲ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, ἐξ ἐκφράσεως ἀδυσωπῆτος μίσους.

Ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας ἦτο ὁ Ἐδμόνδος Ρέγιερ παρ' αὐτόν δ' ἐκάθητο ή Ρόζα. Ἡ Ρόζα, εἶπερ ποτὲ θελκτικῆ, μετ' ὄλον τὸ ἀκανόνιστον τοῦ προσώπου τῆς, μεσπινθηροβολούνας ὀφθαλμοῦς, ῥοδόχρου τὸ πρόσωπον.

Ἐκεῖνος, ὠραῖος ὡς πάντοτε, ἀμέμπτως ἐνδεδυμένος, μετὰ ἐξαιρετικῆς τινος ἀκτινοβολίας διακεχυμένης ἐπὶ τοῦ προσώπου του: αὐτῆ, χαριεστάτη, λίαν φιλοκάλας ἐνδεδυμένη, ἔχουσα τὸ ἦθος τῶν εὐτυχῶν και πλουσιῶν ἀνθρώπων.

Εἶχον νυμφευθῆ, προφανῶς: νυμφευμένοι και εὐτυχεῖς! Ἡ Δινόρα ἠθέλησε νά ἀποστρέψῃ τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ θαύματος τούτου, δέν ἠδυνήθη ὅμως νά πράξῃ τούτο ἐγκαίρως. Ὁ Ρέγιερ ὕψωσε τὸν πῖλόν του μετ' ὄλης τῆς ψυχρᾶς ἀβρόβητος εὐγενούς ἀνθρώπου. Ἡ Ρόζα προσέκλινεν ἐλαφρῶς και ἀντιπαρήλθον.

— Τοὺς γνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ ἐργολάβος τὴν γειτόνα του.

— Τοὺς εἶδα εἰς τὴν Διέππην τὸ καλοκαίρι, ἀπήντησεν ή ἀφέλις, ἧς αἱ παρειαὶ εἶχον ἀναλάβει τὸ σῆνθος αὐτῶν χρωμάτων.

1. Βασίλειος Σουλτζιάν.

θρά τὰ φῶτα, τὰς κινήσεις, τὰ μάρμα-
ρα καὶ τὰς μορφὰς τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἄλλ'
ἀντὶ κατανύξεως ἐκεῖ καὶ σιγῆς βαθείας.
ἀκούονται ποικίλοι καὶ συμμιγῆς θόρυβοι
θρανῶν, βηματῶν, ὄμιλῶν, γελῶτων· τὸ
πλεῖστον δέ, διακρίνεται ἡ φωνὴ τοῦ ἐκ-
πληροῦντος χρέη μυροφόρου παρά τὸν τά-
φον, ἀμφισβητοῦντος τὰ καλὰ θύνη εἰς
τοὺς ἀγνώστους καὶ τοὺς πτωχοὺς, διότι
τὰ ἔχει ἐκεῖνα ἰδιαιτέρως διὰ τοὺς κα-
λοὺς-καλοὺς...

Ἄν δὲ ἀνωθεν τοῦ ἐπιταφίου διαμεί-
θωνται μεδιόματα, ἂν τὰ χεῖλη κινῶν-
ται ἢ ἀνταλλάσσονται λάθρα χειραφίαι,
οὐδεμίαν ἔχουσαι σχέσιν πρὸς τὰ πάθη
τοῦ Ἐσταυρωμένου, μὴ μὰς τὰ κατάλογι-
σης, ὧ ἔνε, καὶ αὐτὰ συντόμως θὰ τὰ
διορθώσωμεν!...

Τίς εἶδε τελετὴν μᾶλλον συγκινοῦσαν
καὶ μαγευτικώτεράν· τῆς ἐκφορᾶς τοῦ ἐ-
πιταφίου; ὁ σκοτεινὸς τῆς νυκτὸς μαν-
θῶας περιβάλλει αὐτὴν διὰ πλαισίου σο-
βαροῦ, τὴν δὲ εἰκόνα φωτίζει τὰ ἀπει-
ρήριμα φῶτα τῶν παρακολουθοῦντων. Οἱ
φινόφροντες τόνου λησμονοῦνται χάριν τοῦ
ὑψοῦ τῶν ψαλμῶν, καὶ ἡ ἀρμονία τῆς
μουσικῆς ἐπιβάλλει τὴν σιγὴν εἰς τὰ φλύ-
αρα στόματα. Ἄλλὰ ἀπογοητεύουσι τοὺς
πάντας οἱ γέλωτες τῶν συνοδῶν καὶ ἰδίᾳ
ἡ πρωτοπορεία τῆς τελετῆς, συνισταμένη
ἐκ πολυαριθμῶν ἀγιοπαίδων, βοῶντων ἀ-
κολάστως.

Ἐν ταῖς κηδείαις τῶν ἀνθρώπων τὸ
τοιούτον θὰ ὑπελαμβάνετο ὡς ἐσχάτη
προσβολὴ κατὰ τῆς μνήμης τοῦ θανόντος·
οἱ δὲ συγγενεῖς του, αὐθαρεῖ θὰ ἐτιμῶρουν
τοὺς οὕτω ἀσθενήσαντες. Ἄλλ' ὁ Χριστὸς
οὐδένα ἔχει συγγενῆ ἐν τῷ κόσμῳ· ἡμεῖς
δὲ οἱ ἄλλοι τί πταίωμεν; Ἄς ὄψονται οἱ
ἀρμόδιοι.

Πρὸ πᾶσων τούτων τῶν μικροτήτων
θὰ παρηγόρων ἐν σιγῇ, ὡς τόσοι ἄλλοι,
μὴ ἔχων ἄλλως τε καὶ ἀξιώσεις ἐπιδιορ-
θωτοῦ τῶν κακῶς ἐχόντων. Ἐσκόπου
μάλιστα, οὐδεμίαν τοιαύτην νὰ ἐγγίσω
χορδῆν· ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ, πταίει ἡ
χεῖρ μου, ἥτις παρέκρουσεν αὐτὴ ὅμως
προβάλλει ὡς δικαιολόγησιν τὴν νηστείαν
τῆς μεγάλης ἐβδομάδος, ἥτις τὴν ἐξη-
σθένησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ γράφῃ
κατὰ τὰς ὁρέξεις τῆς· ἀλλὰ νὰ παρασύ-
ρηται ὑπὸ τῆς Μούσης τῶν ἠθικολόγων.
Καὶ... κλείω τὴν μεγάλην Παρασκευὴν
μὲ τοὺς ἐπιταφίους καὶ τὰς διδασκαλίαις
τῆς, διότι ἀνέτειλε τὸ Σάββατον καὶ με-
ταβαίνομεν εἰς τὴν Ἀγοράν.

Ἐκεῖ εἶπον ὅτι δουλεύουσι τῷ Μαμω-
νᾷ. Καὶ βεβαίως. Εἶνε μέγα πανδαμῶνιον,
ἐκεῖ, καὶ κολάσις διὰ τοὺς ἀγοραστὰς καὶ
Βαβὲλ ὄλων τῶν γλωσσῶν, ἐν αἷς συγκα-
ταριθμητέα καὶ τῶν ἀμνῶν τὰ ἔντονα
βληθήματα. Τὰ κρεπωλεῖα, καθάρια καὶ
νεόβαπτα, μετεμορφώθησαν εἰς ἀψίδας θρι-
αμβικὰς, ἐφ' ὧν ἔνθεν, κάκειθεν, ἐπιδεικνύ-
νται συστοιχίαι τῶν ἐκδάρειων ἀμνῶν
καὶ τὰ τμήματα τῶν βοῶν κανονικῶς πα-
ρατεταγμένα. Τὰ παντοπωλεῖα μὲ τοὺς

πολυποικίλους κόσμους τῶν, ἐξαιρούσιν
ἰδίως εἰς θέσιν περιβλεπόντων τοὺς νεπούς
τυροὺς καὶ τῶν φῶν τὰς ἐρυθρὰς πυ-
ραμίδας. Πανταχοῦ δέ, ἐπὶ τῶν μυρτο-
στολιστῶν στύλων, ἀνητήρηται εἰκόνας πα-
ράδοχοι, ἔχουσαι τὴν σχεσίαν πρὸς τὴν
ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, ὅσων καὶ πρὸς ἀλλή-
λους. Καὶ εἰς τοῦτο, προκαλῶ μάρτυρα
τὸν δόγην τῆς Ἐνετίης Φαλιέρον, ἀδελ-
φικῶς συζῶντα ἐπὶ τῆς αὐτῆς παραστά-
δος, μετὰ τινος ἀγγλίδος μαγεύσης, ἥτις
οὐδὲ στρέφεται νὰ ἴδῃ τὴν γαληνότητά
του, διότι ἐφαρμάζει ἐπὶ τοῦ κυνός τῆς
τῆν διὰ τῆς ὑδροθεραπευτικῆς θεραπείαν.

Ἐκεῖ πωλεῖται ἐρυθρὰ κόνις ἢ βάρφον-
ται ἢ πωλοῦνται πάλιν εἰδικῶς, τὰ κόκ-
κινα αὐγά. Τόσαι δὲ μυριάδες, ἐπισύ-
ρουσι τὰ βλέμματα, ὥστε ἂν οἱ γονεῖς τοῦ
ῥωμαίου αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σε-
βήρου τὰ ἐβλεπον, δὲν θὰ ἐπαραξενύ-
οντο ποσῶς, ὅτε κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ
οἰοῦ τῶν εἶδον τὴν ὀρθοῦ τῶν τίκτουςαν
τὸ περιφρονῶν ἐκεῖνο ἐρυθρὸν φῶν. Ἐκ-
κτοτε δέ, καθὰ λέγουσιν, χρονολογεῖται ἡ
βαφὴ καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν φῶν, ἀντὶ
συχαρητηρίων. Ἄλλ' εἰς τοῦτο δὲν συμ-
φωνοῦσι βεβαίως οἱ θεολόγοι, οἱ ἀνάγοντες
τὸ ἔθος εἰς συμβολικὴν παράστασιν τῆς
δημιουργίας τοῦ συμπαντος. Οἱ Σῖται μάλ-
ιστα προσβέβουσι ὅτι ὁ κόσμος προήλ-
θεν ἐξ ἐνός φωτός. Ἄλλὰ θὰ μὰς ἐπιτρέ-
ψαι νὰ μὴν εἰμεθα τῆς αὐτῆς γνώμης,
ἐν ὅσῳ τὸ μὴ ἀχιστον, δὲν λυθῇ τὸ αἰώνιον
πρόβλημα—Ποῖον ἔγινε πρῶτον; τὸ αὐγὸ
ἢ ἡ ὀρθοῦ. Διότι ἐν ἀποδείξει ὅτι ἡ ὀρ-
θοῦ ἔγινε πρῶτη, τότε, κύριοι Σῖται, δὲν
παραδεχόμεθα δόγμα, καθ' ὃ ὁ κόσμος
προήλθεν ἐκ μίαις ὀρθοῦ!

Τὰ κόκκινα αὐγά εἶνε θέμα, σηκόνον
νερό, ἢ μᾶλλον, ἔγειρον ὕδωρ, ὡς μετέ-
φρασέ ποτε λόγιός τις· ἀλλ' ἔχομεν τόσα
ἄλλα νὰ εἰπωμεν ἀκόμη, ὥστε παραλεί-
πομεν καὶ τοὺς βασιλεῖς, οἵτινες ἐχάρizon
ἄλλοτε κατὰ τὸ Πάσχα χρυσὰ ἢ ἐπίχρυσα
φᾶ εἰς τοὺς αὐλικούς τῶν, καὶ τοὺς καλ-
λιτέχνων, οἵτινες ἐπεδείκνυν ἐπὶ κελύ-
φους φωτός τὴν ζωγραφικὴν τῶν δεινό-
τητα, καὶ τοὺς πάπας αὐτούς, ἀποστέλ-
λοντας εἰς τοὺς χριστιανούς ἡγεμόνας εὐ-
λογίας καὶ φᾶ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.
Ἡμεῖς ἀρκοῦμεθα εἰς τὸ τσοῦγκρισμα καὶ
ἰδίως εἰς τὴν καταδύρξισιν τῶν, λη-
σμονοῦντες τὰς ὑποκεκρυμμένας συμβο-
λικὰς τῶν ἐνοίας, θεωροῦντες τὸ ἐρυθρὸν
χρῶμα, ὡς ἐνδείξιν χαρᾶς, καὶ ἀτεινόν-
τες πρὸς τὰς κουλούρας τῆς Λαμπρᾶς,
αἵτινες περιβάλλουσι τὰ φᾶ μετὰ τῆς αὐ-
τῆς περιπαθείας, μεθ' ἧς καὶ αὐτοὶ θᾶ*
πεύονται ὑπὸ τῶν ἀμεριμῶν παιδίων.

Καὶ ἦδη, μεταδῶμεν ἐκεῖ, ὅπου λεγεῖ-
νες ἀμνῶν ψάλλουσι τὸ κύκνειον ἄσμα τῶν·
διότι παρέκει, εἶδον τί ἔχουσιν ἐτι νὰ ἐλ-
πίωσιν ἐδῶ κατὰ εἰς τὴν γῆν. Εἶδον
τοὺς ὀβελούς ἀπειλητικῶς ὀρθομένουσιν
καὶ ἐμάντευσάν τὸ προσεχές τέλος τῶν.
Ἄτυχῆ ἀρνάκια! Ὅλοι αὐτοὶ οἱ σαρκοφά-

γοὶ συνώμοσαν ἐναντίον σας. Ὁ εἰς βα-
νούσως σας ἀρπάξει ἀπὸ τοὺς πόδας, οὐχὶ
διὰ νὰ παρατηρήσῃ τοὺς σφυγμούς σας,
ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπολογίσῃ, πόσα πινάκια
δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ σῶμά σας, ἔταν
κρεουργηθῆ· ὁ ἄλλος προκαταβολικῶς ἀ-
ναλαμβάνει τὴν σφαγὴν σας καὶ ὁ τρίτος ἐ-
πιζητεῖ τὴν δοράν σας. Ἄν ἀνεγινώσκετε
καὶ σεις τὸ Δευτερονόμιον καὶ ἐβλέπετε,
ὅτι ὁ Κύριος διέταξε τὸν Μωϋσῆν καὶ
τὸν Ἄαρῶν, νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς ἐκάστην
οικογένειαν τὴν θυσίαν ἐνός ἀμνοῦ, διὰ νὰ
σωθῇ ὁ λαὸς Ἰσραὴλ, βεβαίως θὰ μετε-
βάλλεσθε καὶ σεις εἰς ἄγρια θηρία, διὰ νὰ
καταράχητε αὐτὸν τὸν λαόν, διὰ τὸν ὁ-
ποῖον ἔκτοτε τόσα καὶ τόσα ὕφιστασθε.

Καὶ μόνον σεις! Παρέκει ἐπὶ τῶν ἀγί-
στρον τῶν χλοερῶν ὀπωροπωλείων ἐκτί-
θενται τετιμμένα τὰ πετεινὰ τῆς γῆς, ὅσα
ἔσχων τὴν ἀπλαϊκότητα καὶ τὴν εὐπιστίαν
νὰ συγκατοικήσωσι μὲ τὸν ἀνθρώπον. Νῆσο-
σαι, χῆνες, ὄρνιθες καὶ αὐτοὶ οἱ αἰσθημα-
τικώτατοι πετεινοὶ, ἐν ἀναίδει γυμνότητι,
προβάλλουσι τὴν σεμνότητα τοῦ καλῶμου
μου καὶ σαματῶσιν αὐτόν... τὸ δὲ βλέμμα
μου, ἀποστρεφόμενον ἐξ αὐτῶν, μετὰ χα-
ρᾶς ἀναπαύεται πορρωτέρω ἐπὶ τῶν αἰδη-
μόνων λαμπάδων καὶ τῶν κηρίων, αἵτινα,
δίδοντα μᾶθημα εὐσχημοσύνης, ἐνεδύθησαν
στολάς ἐκ χρυσοχάρτων...

Πυροβολισμοὶ ἀκούονται πανταχοῦ· εἶνε
τὸ σύνθημα τοῦ Πάσχα. Οἱ ὀψήκομιστὰς
ἀπεγύμνωσαν τὴν ἀγοράν καὶ ἐνέπλησαν
τὰς ἀπὸ ἡμερῶν κενὰς καὶ πλεονέκτιδας
ὀφθηκὰς. Τὰ καινοῦργῆ ἐνδύματα ἡγο-
ράσθησαν καὶ πρὸ τοῦ κατῆπτου τὰ κα-
μαρόνει ὁ κύριός των. Τὰ χασμάμενα ὑπο-
δήματα, ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ ἄλλων
κοσμιωτέρων. Ἠγοράσθη ὁ νέος λαμποδέ-
της καὶ μόνον εἰς τὸ ζήτημα τοῦ πῆλου,
ἡγέθησαν διαφωναίαι τινές. Ἄλλὰ ἐνίκη-
σαν τὰ ψάβια καὶ θὰ τὰ ἴδῃτε σήμερον,
διότι παρυσθία ἄλλοι ἦχοι, γλυκεῖς καὶ
λευκάζοντα, κομπαζόντα καὶ φιλαρέσκως
ἐπικαθήμενα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν περι-
πατητῶν.

Πλήρης καθαρῆς βασιλεύει ἐν ταῖς
οικίαις. Ἡ κόνις καὶ ἡ ἀρχὴν ἀπεδιώ-
χθησαν προσωρινῶς· αἱ σανίδες ἐπλήθη-
σαν. Μόνον οἱ δάκτυλοι τῶν παιδίων ἀπέ-
μειναν ἐρυθροὶ ἐκ τῆς βαφῆς τῶν φῶν,
καὶ... μερικὰ κυνάρια, χρωματισθέντα
ὑπὸ τῶν φιλοκαλῶν κυρίων των.

Τὸ φᾶσμα τῆς πείνης, τῆς νηστείας
καὶ τῆς Τεσσαρακοστῆς ἀποδιώκεται. Μά-
την ἀστράπτουσι τὰ ὡς μαύραι ἐλαταί,
ἄματά του, μάτην μὰς ἀειλαίει μὲ τοὺς
ὡς φασιδούλους ὀδοὺς του· φεύγει, ἀποδι-
ώκεται κακὸν κακῶς, διότι προβάλλει ἡ
ποθητῆ, ἡ νικηφόρος πασχαλιὰ, μὲ τὴν εὐ-
ὠδὴ κνίσσαν τῶν ἀμνῶν τῆς· καὶ εἰς τὴν
θέαν τῆς ὀλοῖ ἀνταλλάσσομεν εὐχὰς, Χρι-
στὸς ἀνέστη, καὶ ἀσπασμούς ἀδελφικούς,
πλήν τῶν ὑπηρετριῶν, αἵτινες προτιμῶσι
τοὺς... ἐξαδελφικούς.

Ἱμ.δ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Ὁ εὐρύς περιβόλος τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας
Φωτεινῆς, ἐπληροῦτο, ἐπληροῦτο ὄλοεν.
Ἀπὸ πᾶσων τῶν συνοικιῶν προσήρχοντο
ὄμιλοι ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ παιδίων κρα-
τούντων ἀνὰ χεῖρας κηρία, ἀδιάκοποι δὲ
πυροβολισμοὶ ἀντήχουν πανταχοῦθεν.

Ἦτό ἡ νύξ τῆς Ἀναστάσεως.
Τὸ ὕψηλόν τοῦ ναοῦ κωδωνοστάσιον, τὸ
διὰ τῆς βάσεώς του σχηματίζον τὴν με-
γάλην τοῦ περιβόλου πύλην ἔλαμπεν ὄ-
λον· μυριάδες δὲ φανῶν ἐνετικῶν διέγρα-
φον ἐπ' αὐτοῦ ποικίλα πολύχροα σχή-
ματα, κοσμοῦντα τὸν νεφελῶδη οὐρανὸν
διὰ θαμβοῦ μαγικῶς φωτός, συνεχῶς δια-
λείποντος ἐνεκεν τῶν πνοῶν τοῦ ἀπογείου
ἢ τῆς ὑπερόχου λαμπρῆς τῶν πυραύλων
καὶ τῶν βεγγαλικῶν φῶτων.

Ἡ Σμύρνη, ἡ χαριτόβρυτος τῆς Ἰω-
νίας βασίλισσα, καίτοι μὴ στερουμένη ἄλ-
λων ἐπίσης μεγαλοπρεπῶν καῶν, ἐν τού-
τοις ἀρέσκειται ἰδίᾳ νὰ ἐορτάζῃ ἐν τῇ Μη-
τροπόλει τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως. Ἐ-
κεῖ συνωστίζονται τὰ πλήθη καταλαμβά-
νονται, ἀπὸ ὠρῶν πᾶσαν γωνίαν τοῦ προ-
αυλίου ἢ τῶν πέριξ, καὶ ἐπειδὴ τῶν φι-
λεσῶν ὁ ἀριθμὸς βαθυπύδων ἐξογκοῦται,
διαχύνονται τὰ λαμπραδὴ φῶρα πλήθη εἰς
τὰς στέγας καὶ τὰ δώματα τῶν περιού-
κων. Ὅταν δὲ ἀντηχήσῃ ἀπὸ τῆς μυρ-
τοστολιστοῦ ἐξέδρας τὸ συγκινητικὸν ἀγ-
γεῖμα· Χριστὸς ἀνέστη, τὸ φωτεινὸν πέ-
λαγος, ὅπερ σχηματίζουσιν αἱ ἀπειράριθ-
μοὶ φλόγες τῶν λαμπάδων ἀνέρχεται καὶ
κατέρχεται κυματοῦμενον, ὡς θάλασσα
συνταρασσομένη καὶ φωσφορίζουσα ὑπὸ
τὰς ἀργυρᾶς ἀκτῖνας τῆς πανσελήνου.

Τότε τὰ πρὸς στιγμὴν σιγήσαντα ὄπλα
βροντῶσιν ἀπαντὰ ὄμοῦ, ἐν μιᾷ στιγμῇ,
καὶ τὰ ὄπλα βασιλεύουσι τὴν ἐσχάτην τῶν
βασάνων, ἀλλ' οὐδὲν ἀκούεται παραπνοῶν
διότι παρυσθία ἄλλοι ἦχοι, γλυκεῖς καὶ
ἐνθουσιώδεις, πληροῦσι τὴν ἀτμοσφαιραν,
ἦχοι ἀνταποκρινόμενοι πρὸς ἐγκαρδίους
παλμούς τέκνων φιλοστόργων, ἀκρωμένων
μετὰ καιρὸν τῆς μητρικῆς φωνῆς.
Ἀνακρούεται ὁ ἑλληνικὸς ἕμνος.
Καὶ συνέχονται τὰ στήθη ἐκ τῆς συγ-
κινήσεως, τὰ δὲ ὄπλα τῶν δούλων δα-
κρύουσι· τείνονται αἰσάγκλαι καὶ ἀνταλ-
λάσσονται φιλήματα τρυφερά, ἐν οἷς δια-
φαίνονται πόθοι ἐνώσεως καὶ ἐλευθερίας,
τόσον ὕψηλοι, ὥστε οὐδὲ νὰ τοὺς κατα-
πνίξῃ δύναται ἡ παρουσία τοῦ δεσπότη, οὐδὲ
οὗτος δύναται νὰ ἐνοήσῃ καὶ νὰ
φορηθῇ τὸ μεγαλεῖόν των.

Καὶ δὲν ἐκδηλοῦται λοιπὸν ἄλλως,
ἢ διὰ δακρύων καὶ ἀσπασμῶν, ὅλος αὐτὸς
ὁ πατριωτισμὸς; Περίεργον! ἀνεφώνησεν
ἐρωτῶν τὸν φίλον του κομψὸς τις ταξεί-
διώτης, πρὸ ὀλίγων μόλις ὠρῶν ἀφικό-
μενος.
— Βλέπετε ἐκεῖνην τὴν βεμῶδη μορ-
φήν, ἀπήντησεν ὁ ξεναγὸς του, ἐκεῖνην,
τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα τὴν ἐκφράζει ἀ-

γαθότητα; Ἄν τὴν ἐγνώριζες τὴν ὠραίαν
Ἀρτέμιδα, ἂν ἐμάνθανες τὴν ἱστορίαν τῆς,
δὲν θὰ ἠρώτας πῶς ἐκδηλοῦται ἐνταῦθα
τὸ αἰσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ.
— Τί ὠραῖοι γαλανοὶ ὀφθαλμοί! Τί
κόμη ἔαυθῆ, τί ἐκφρασίς! Δὲν τὴν εἶχον
ἰδεῖ τὴν ὄραν. Ἄς μοῦ ἔλεγε, ἀδελφέ,
ὅτι ἔχομεν ἕνα ἄγγελον, ἐπάνω ἀπὸ τὴν
κεφαλὴν μας.
— Πραγματικῶς εἶνε ἄγγελος· καὶ ὁ-
ταν ἀκούσης τὴν ἱστορίαν τῆς, θὰ ὁμολο-
γήσης ὅτι εἶνε ἄγγελος ὄχι μόνον κατὰ
τὴν μορφήν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ αἰσθηματά!

Ἡ Ἀρτεμις εἶνε ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα
καὶ μητέρα. Ἐχει μόνον ἕνα μικρότερον
ἀδελφόν καὶ μίαν θείαν, μετὰ τῆς ὁποίας
συγκατοικεῖ. Εἶνε δὲ εὐφυεστάτη καὶ ὀ-
λίγη κυρία ἐνταῦθα, ἔχουσι τὴν μάθη-
σιν, ὅσων αὐτῆ. Ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατήρ
της, ἀφῆκε καλὴν τινα σχετικῶς περιου-
σίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνατροφήν τῶν δύο
ὀρφανῶν ἐξωδούθησαν ἀκριτὰ καὶ μόλις
κατωρθώθη νὰ φυλαχθῇ ὡς προῖξ τῆς κό-
ρης τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων ὀθωμανι-
κῶν λιρῶν.
Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ ἀνευ τῆς προικὸς
ταύτης, ἡ Ἀρτεμις θὰ ὑπανδρεύετο τα-
χέως, διότι ἦτο ὠραία καὶ φρόνιμος πρὸ
πάντων ὁμοῦ διότι τὴν ἐλάτρευον ὡς τρελ-
λός, ὁ Παῦλος, νέος πλούσιος καὶ καλός,
ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς πόλεώς μας οἰκογε-
νειῶν.

Ἄλλὰ μίαν πρωίαν ὁ πλούσιος Παῦλος
ἐξύπνησε πτωχός, διότι αἱ ἐμπορικαὶ του
ἐπιχειρήσεις ἐναυάγησαν, ἐδέσσε δὲ νὰ
μείνῃ ἀνευ λεπτῶν, διὰ νὰ σώσῃ τὴν τι-
μὴν τοῦ ὀνόματός του.
Τὴν συμφορὰν ὑπέστη ἀγογγύως· διότι
ἡ ζῆμια οὐδένα ἕτερον ἐπεσβάρυνε· διότι
καίτοι ἐντελῶς καταστραφεῖς, ἠδυνήθη ἐν
τούτοις ν' ἀνταποκριθῇ πρὸς ἀπάσας τὰς
ὑποχρεώσεις του.
Ἦτο νέος ἡδύνατο νὰ ἐργασθῆ, ἵνα ἀ-
νεγερῇ τὸ οἰκοδόμημα, ὅπερ τόσον σκλη-
ρῶς τῷ εἶχε κατακρημνίσει ἡ τύχη· ἄλ-
λως τε ἡ Ἀρτεμις τῷ ἔλεγε:
— Δὲν θὰ εἰμεθα πάλιν εὐτυχεῖς; μή-
πως μὰς ἐχώρισεν ἡ καταστροφὴ; μήπως
δύναται κανεὶς νὰ μὰς χωρίσῃ;

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν φωνὴ ἡλε-
κτρικοῦσα τὰς ψυχὰς ἠκούσθη ἀπ' ἀκρου
εἰς ἀκρον τῆς Ἀνατολῆς.
Ἡ Ἑλλὰς προσεκάλεσε τὰ τέκνα τῆς,
διότι ἠτοιμάζετο καὶ πάλιν νὰ πολεμήσῃ.
Αἱ προπαρασκευαὶ συνετελοῦντο ἐν τῇ
πρωτευούσῃ καὶ συνεταράσσοντο αἱ ὑπό-
δουλοι χεῖραι. Ὀνεῖρα ἐξαιτίας ἐπλάττον-
το· οἱ γέροντες διέβλεπον ἐν αὐτοῖς τὴν
πραγματῶσιν μυχιῶν πόθων· οἱ νέοι, ἐν-
θουσιώδεις ἐφαντάζοντο ὅτι θὰ γράψωσι
καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦ αἱματός των μίαν σε-
λίδα ἐνδοξοῦ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας.
Ὁ Παῦλος ἀνεμνήσθη τότε ἄλλην ὑ-
ποχρεώσιν, ἢν τῷ εἶχε κληροδοτήσῃ ὁ
μακαρίτης πατήρ του.
— Γιέ μου, τῷ εἶχεν εἰπεῖ ὀλίγας ἡ-

μέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, γνώριζε ὅτι
σοῦ ἀφίνω ἐν χρέος. Ἡμεῖς οἱ ἐμποροὶ δὲν
ἐκπληροῦμεν, ὅπως ἔπρεπε, τὰ πρὸς τὴν
πατρίδα χρέη μας. Φυλάττομεν τὸ αἷμά
μας ὡς νὰ μὴ ἦτο ὁ ὕψιστος αὐτοῦ προ-
ορισμὸς τὸ νὰ χυθῇ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἄς ἀ-
νοίγωμεν τοὺς ἀχιστον τὸ βαλλάντιον, διὰ
τὰς ὕλικὰς τῆς ἀνάγκης. Γνώριζε ὅτι τὸ
δέκατον τῆς περιουσίας, ἦν σοὶ καταλείπω,
δέον νὰ διατεθῇ ὑπὲρ τῆς πρώτης ἐθνικῆς
ἐξεγέρσεως.

— Πατέρα, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, ἡ
θέλησίς σου ἦθ' ἐκπληρωθῆ.

Ἄλλὰ τὸ ποσὸν τοῦτο, τὸ ὅποιον ἀν-
ήρχειτο εἰς δεκακισχίλια περίπου φράγκα,
ἂν ἦτο μικρὸν διὰ τὸν πλούσιον κληρονό-
μον, ἦτο μέγα διὰ τὸν καταστραφέντα
ἐμπορόν.

— Πῶς νὰ ἐκπληρώσω τὴν τελευταίαν
θέλησιν τοῦ πατρός μου, διελογίζετο.
Ἡ Ἀρτεμις ἐμάντευσέ τὰς σκέψεις τοῦ
Παύλου, καὶ προσέθετεν εἰς ταύτας ἄλ-
λας ἰδικὰς τῆς.
— Πῶς θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσιν,
τὸν ὄρον, ἐν μοὶ ἀνέφερον ἄλλοτε, κατὰ
τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἐρωτός μας; Πῶς
θὰ μὲ ἀποχωρισθῆ διὰ νὰ τρέξῃ νὰ πολε-
μήσῃ; Μοὶ τὸ ἔλεγε: Μόνον χάριν τῆς
πατρίδος εἰς τὴν πρώτην τῆς φωνῆν, θὰ
φύγω!

Καὶ ἡ φιλόπατρις, ἡ ἐνθάδε παρθένος,
ἐρρέμβασεν, ὑπελόγησεν, ἐσκέφθη ἡ δὲ ἀ-
πόφασίς τῆς ἦτο ὠραία ὡς ἡ ψυχὴ της.
— Παῦλε, τῷ εἶπεν ἐσπέρας τινα, δὲν
θὰ μεταβῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἔλεγες
ἄλλοτε; δὲν θὰ γίνῃς ἐθελοντής, στρα-
τιώτης, δὲν θὰ πολεμήσῃς;
Ὅλτος ἐδάκρυσε καὶ δὲν ἀπεκρίθη ἀν-
εμνήσθη τοῦ πατρός του τῶν νεανικῶν ὀ-
νειρῶν του καὶ ἐβουθήσθη εἰς ῥέμβην μα-
κράν, ἀφ' ἧς τὸν ἀπέσπασεν πάλιν ἡ φωνὴ
τῆς μνηστῆς του.

— Παῦλε, μὴ σκέπτεσαι δι' ἐμέ. Αὐτὸ
εἶνε χρέος, τὸ ὅποιον δύνασαι καὶ πρέπει
νὰ ἐκπληρώσῃς. Ἐγώ, γνωρίζεις μὲ ποῖαν
θλίψιν θὰ σὲ ἴδω ἀναχωροῦντα, ἀλλὰ
μαντεύεις ἐπίσης, πῶσιν χαρὰν θὰ αἰσθᾶ-
νωμαι μανθάνων τὰ κατὰ σέ. Εἶθε νὰ
ἤμην καὶ ἐγώ ἀνὴρ διὰ νὰ ἔλθω μαζὺ σου,
ἀλλὰ πάλιν, τί ἄλλο θὰ κάμνω κατὰ τὴν
ἀπουσίαν σου πρὸς νὰ συνοδεύω εἰς ἕκα-
στον βῆμα, νὰ σὲ παρακολουθῶ νοερώς.
Φίλησέ με διὰ νὰ ἴδω ὅτι εἶσαι καθ' ὅλα
σύμφωνος.

Ὁ Παῦλος κατεκάλυψε τὸ μέτωπόν
της διὰ φιλημάτων καὶ γονυπετήσεως πρὸ
αὐτῆς.

— Ἀρτεμί! εἶπε διὰ φωνῆς ὑπὸ λυγ-
μῶν διακοπομένης, ἀνευ σοῦ, θὰ παρέ-
βαινον, διὰ σέ πάλιν, τὸ ἱερωτέρων τῶν
καθηκόντων· εὐχαριστῶ. Μέχρι τοῦ Σαβ-
βάτου μένου ἀκόμη τρεῖς ἡμέραι. Δὲν
πρέπει νὰ χωρισθῶμεν οὐδὲ στιγμὴν διότι
τὸ Σάββατον ἀναχωρῶ. Αὐτὸ τὸ καθῆκον
πρέπει τοὺς ἀχιστον νὰ τὸ ἐκτελέσω ἀφοῦ
τὸ θέλει καὶ σὺ, ἀφοῦ... παρέβην ἐν
ἄλλο!

— Δὲν παρέβης κανέν... ἐπιθυρία, θω-

πέουσα την κόμην του. Έπειτα ως φοβηθείσα μή την ήκουσεν εκείνος, ήρπασε τὰς χείρας του και διὰ τοῦ ἡδέος ἤχου παρατεταμένων και συνεχῶν ἀσπασμῶν, ἐδοκίμασε νὰ κατακαλύψῃ τὴν τελευταίαν φράσιν, ἣτις διέφυγεν ἐκ τοῦ στόματός της.

*

Ἡ ἀγαπῶσα καρδιά ὑπερισθάνεται και καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς μαγικῆς ἐκείνης ἐκστάσεως, ἣν ἀπέδιδον εἰς τοὺς ἀρχαίους μάντις.

Δὲν εἶδε τὴν κίνησιν τῶν χειλέων, οὐδὲ ἤκουσε τὸν ἤχον τῆς φωνῆς· ἀλλ' ἐμάντευσε τὰς λέξεις χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ τὰς ἐννοήσῃ.

Καὶ θὰ ἐζήτηι ἀκόμη τὴν ἐξήγησιν των, ἀν παραδοξος σύμπτωσις δὲν τὸν ἐδίδασκεν, ὅτι ἡ φράσις ἐκείνη ὑπέκρυπτε πράξιν ἱερὰν, ἣν μόνον εὐγενῆς και ἐρώσα ψυχὴ δύναται νὰ συλλάβῃ και ἐκτελέσῃ.

Ἐμαθε μετὰ καιρὸν, ὀπλίτης ἐκ τῶ στρατῶ διατελών, ὅτι ἡ Ἄρτεμις εἶχε δικάσιον. Ἦτο αὐτὴ ὁ φύλαξ ἀγγελος ὅστις δὲν τὸν ἀφήκε νὰ παραβῆ οὐδὲν ἐκ τῶν καθηκόντων του.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀεροπλοίου, δι' οὗ ἀνεχώρει ἐκ Σμύρνης μεταβαίνων ἐβελοντῆς εἰς τὴν πρώτην τῆς πατρίδος πρόσκλησιν, ἀπεστέλλετο ἀνωμόως, ὀλοκλήρως ἢ ἐξαργυρωθεὶσα προῖξ τῆς Ἀρτέμιδος, ἵνα ἐκπληρωθῆ και τοῦτο τὸ ἱερὸν χρέος τοῦ μνηστήρος της.

*

Εἶνε συνήθεις τοιαῦται πράξεις ἀρετῆς, τσοαύτη εὐγένεια αἰσθημάτων;

Ἦδῃ, ὅτε ἐπαθε τὴν πομπὴν τῆς ὀραίας Ἀρτέμιδος, τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ ὡς τὴν ὀνόμασε, δύνασαι νὰ ἐρωτήσῃς πάλιν, ἀν ἐδῶ εἰς τὴν Σμύρνην, μόνον διὰ δακρῶν και ἀσπασμῶν ἐκδηλοῦται τὸ αἰσθημα τῆς φιλοπατρίας;

— Ἐλησμόνησα, ἀπήντησεν ὁ ταξειδιώτης τὴν ἐρώτησιν μου αὐτὴν, θαυμάζων τὸ μέγεθος τοῦ χαρακτῆρος τῆς ζανθῆς ἐκείνης κόρης, ἣτις ὡς αἱ ἀρχαῖαι ἡρωίδες, ἔδωκε τὴν πολεμικὴν ἀσπίδα εἰς τὸν μνηστήρα της. Ἐνόμιζον ὅτι ἐξέλιπον πλέον τὰ τοιαῦτα πλάσματα ἐκ τῆς γῆς και ἐφανταζόμεν ὅτι οἱ ποιηταὶ τὰ ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν γῆν ἵνα διδάξωσι τοὺς ἀνθρώπους οὐχὶ ὅποιοι εἶνε ἀλλ' ὅποιοι ἔπρεπε νὰ εἶνε. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι ὁ κόσμος, δὲν εἶνε τόσοσ κακὸς ὅσον τὸν ὑπέθετον.

*

— Ἀλλ' εἰπέ μοι ἀκόμη, διότι ὁ ἀνθρωπος εἶνε περίεργος και θέλει νὰ μανθάνῃ μέχρι τέλους τὰ πάντα, εἰπέ μοι τί ἀπέγεινεν ὁ Παῦλος και διατί ἡ Ἄρτεμις δὲν ἐγένετο ἡ περιλημμένη του σύζυγος. Ὁ πόλεμος, ὁ κωμικὸς ἐκεῖνος πόλεμος τοῦ 78, ἔληξε πρό πολλοῦ, δόξα τῷ Θεῷ και δὲν πιστεύω νὰ συγκαταριθμηταὶ ὁ ἥρωσ σου μετὰ τῶν εὐαριθμῶν θυμάτων του.

— Καὶ ἐν τούτοις κατὰ τὸν κωμικὸν ἐκεῖνον πόλεμον, ὅπως τὸν λέγεις σύ, ὁ Παῦλος ἐπληγώθη βαρέως. Ὅτε δὲ ἰάθη

ἐντελῶς, ἦλθεν ἐνταῦθα ἵνα ἀποχαιρῆσῃ τὴν μνηστῆν του μεταβαίνων εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐλπίζει, ἐκεῖ ἐμπορευόμενος, ὅτι ταχέως θὰ κατορθώσῃ νὰ κερδήσῃ τὴν προῖκα τῆς μνηστῆς του.

— Καὶ πῶς ὀνομαζέται παρακαλῶ αὐτός; ὁ Παῦλος;

— Παῦλος Ρ**.

— Παῦλος Ρ**!

— Ναί.

— Ἀλλὰ τότε δὲν εἰξεύρεις τίποτε ἄλλο;

— Ὅχι.

— Ἐγὼ λατρὸν θὰ σοῦ εἶπω τὸ τέλος τῆς ἱστορίας σου. Ὁ Παῦλος σου, εἶνε ὁ φίλος και συνταξειδιώτης μου. Καί... ἦλθε ἀπόψε εἰς Σμύρνην, μαζὺ μου, μετὰ τὸ Αἰγυπτιακόν. Εἶδες ἐκεῖ νὰ μὴ μοῦ εἶπῃ τίποτε! Αὐτός, καλέ, ἐκέρδησε χρήματα εἰς τὴν Ἀγγλίαν! Ἡ μνηστῆ του βεβαίως δὲν ἔχει εἰδῆσιν· ἀλλὰ θὰ θέλῃ νὰ τὴν ἐκπληξῇ, και ἦλθεν ἐπιτήδης τώρα διὰ νὰ κάμουν μαζὺ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη!

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ὁμολογουμένως μία τῶν σπουδαιότερων εὐεργεσιῶν τῆς νεωτέρας φιλοφροσύνης εἶσι τὰ νυκτερινὰ ἄστυα, ἐν οἷς πληθεὺς δυστυχῶν εὐδίσκουσι παροδικῶν μὲν, ἀλλ' οὐχ ἥτιον ἱκανῶς παρήγορον περιθάλφιν. Τοιαῦτα ἰδρύματα σκοποῦντα νὰ παρέχωσι φιλόξενον στέγην εἰς τοὺς ἀνετίους, ἰδίως κατὰ τὰς ψυχρὰς τοῦ ἔτους ὥρας, λειτουργοῦσιν ἐπιτυχῶς πανταχοῦ τῆς Ἑβρώπης.

Ἐκαστὸν τῶν ἰδρυθῶν τούτων ἰδρυμάτων δέχεται κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστον ἀτομικὸν καθ' ἑκάστην ἐσπέραν. Οἱ καταφεύγοντες εἰς τὰ νυκτερινὰ ἄστυα ἀνήκουσιν εἰς διάφορα ἰσαγγέλματα· ἀπαντῶσι μετὰ αὐτῶν ἐργάται παντὸς εἶδους, κηπουροὶ, ἀμειψιλάται, κουρείς, βάρται, γλόπται, χρυσοχόοι, βιβλιοδέται, ἡθοποιοὶ και καθηγηταὶ και ὑπάλληλοι ἔτι. Οἱ διὰ τὸ 1884 στατιστικὸν πινάκας ἐνὸς τῶν τοιούτων ἐν Παρισίοις καταστημάτων παρέχουσιν ἱκανῶς περιέργους πληροφορίας. Τὸ ἐν λόγῳ ἄστυον, κατὰ τοὺς πίνακας τούτους, περιέθαλφε καθ' ὅλον τὸ ἔτος 50,480 ἀτόμων, ὧν τὰ πλείεστα ἐπανήλθον πολλὰς μετὰ τὴν πρώτην νύκτα, ἣν διήλθον ἐν τῷ ἄστυῳ. Ἐκ τῶν ἀτόμων τούτων: 44,489 ἦσαν γάλλοι, 5,289 εὐρωπαϊοὶ, 61 ἀφρικανοὶ, 8 ἀπῆται, 40 ἀμερικανοὶ, και 3 ἀσιατικοὶ. Ἐκ τῶν ἐν λόγῳ πινάκων πληροφοροῦμεθα ἐπίσης ὅτι τὸ ἄστυον ἔλαβε κατὰ τὸ 1884 δωρεὰς 75,082 φρ. δίδνεμα δὲ 1037 ἐπαναφορὰς, 988 περισκελίδας, 1242 ὑποκείμενα, 4,938 ζεύγη ὑποδημάτων, και 4,114 διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα.

*

Περιεργότατον και λίαν ἐνδιαφέρον ἀληθῶς ζήτημα εἶνε ἡ καταγωγή τοῦ κλειδοκμβάλου, ὅπερ ἐγένετο ἐν τῶν ἀπαραίτητων ἐπίπλων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ἀπειλεῖ δὲ νὰ ἐγκλιβροθῇ πανταχοῦ. Τὸ ὄργανον τοῦτο ἀνεκαλύφθη ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ τινος Ἰδελισβ Σχρέδερ. Διαμισθωτοῦσιν ὅμως αὐτῷ τὴν τιμὴν ταύτην ὁ ἐκ Παδοῦνης Βαρθολομαῖος Κριστοφῆλις, ζήσας κατὰ τὸ 1811, και ὁ γάλλος γραμματοκομιστῆς Μάριος Ζήσας κατὰ τὸ 1716. Ἰὸ κλειδοκμβάλον, ἐν τούτοις, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦτο ἀτελεὲς ὄργανον οὐ χρῆσιν ἐποιεῖτο μόνον τολμηροὶ τινες νεωτερισταί· ἡ διὰδοσις δ' αὐτοῦ ὀφείλεται εἰς τὸν ἐκ Σαξωνίας διάσημον ὄργανοποιόν Γότλιβ Σίλδερμαν, ὅστις ὀριστικῶς ἀντικατέστησε τὸ κμβάλον δι' αὐτοῦ. Τὰ πρῶτα τετράγωνα κλειδοκμβάλα κατασκευάσαν ὁ Στάιν ἐν Λουγδοβουργ και ἐν Πάρμα ὁ Φεδερίτην.

*

Ἐπισημαστικώτατος στατιστικὸς κατάρθωσι νὰ καταρτίσῃ ἀκριβῆ πίνακα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βραβίων, αἵτινες χρειάζονται πρὸς κατασκευὴν ἐνὸς ὑποκαμίσου, ὑπελόγησεν δ' αὐτὰς κατὰ μέσον ὄρον, εἰς 20,149. Ἐκ τούτων 3000 ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ περιλαίριον, 288 διὰ τὰ κορβία και τὰς κομμοδοδῆας, 1201 διὰ τὰς βράβας τοῦ περιλαίριου, 1228 διὰ τὰς περιγερίδας, 1228 διὰ τὰς ἀκροχειρίδας, 840 διὰ τὰς χειρίδας, 1468 διὰ τοὺς ὤμους, 1880 διὰ τὴν βράχιν, 393 διὰ τὴν κάτω βραχίον κτλ. Ἐν τούτοις αἱ εἰκοσι χιλιάδες και ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἐννεὰ βραβίδια, πῶσον ἱκανῶς μέγα δὲ τὴν διὰ τῶν χειρῶν γωνομένην ἐργασίαν, πῶσον ἀτήμαντον ἀποβαίνει λαμβανομένη; ὅπ' ὀφεί τῆς ταχύτητος τῶν βραπτικῶν μηχανῶν.

*

Ἐξ ἐπιστολῶν περιηγητῶν ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ παραλαμβάνομεν περιέργους τινὰς λεπτομερείας, ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων, αἵτινα χρησιμεύουσιν ὡς νόμισμα εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς. Τὸ κυκλοφοροῦν μετὰ αὐτῶν νόμισμα εἶνε κυρίως κογχυλίον τι, ἐπιστημονικῶς γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα cypraea moneta· χιλία τῶν κογχυλίων τούτων ἀναλογοῦσι πρὸς 1 φρ. και 25 λεπτά. Ἀλλαχόθι πάλιν ἀντὶ νομίσματος γίνεται χρῆσις μικροῦ τεμαχίου ἐρίου συνουμένου συνήθως κατὰ πέντε· δέκα ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων ἀναλογοῦσι πρὸς μίαν δραχμὴν. Νόμισμα μεγαλειτέρης ἀξίας εἶνε βῶλος σφυρηλάτου σιδήρου, ὅστις ἀναλογεῖ, κατὰ τὰς περιστάσεις, πρὸς 170 ἢ 250 κογχυλία. Αἱ μεγάλα πληρωματὰ γίνονται διὰ ἀσάκων κογχυλίων, ὧν ἕκαστος περιέχει 20,000 ἔξ αὐτῶν, ἀπαιτοῦνται δὲ διὰ τὴν ἀγορὰν ἐνὸς σπατηροῦ βάρβακος 4 τοιοῦτοι ἀσάκοι.

*

Ἐν νεορανεῖ τινι μυθιστορίᾳ ἀπαντῶμεν τὴν ἑξῆς φράσιν, ἣν και σπεύδομεν νὰ ἀντιγράψωμεν: «... Ὁ συμβολαιογράφος περίεπαται ἐν τῇ κήφῳ, ἔχων ἀμφοτέραις τὰς χεῖρας ὀπισθεν τῆς βράχως και... ἀναγινώσκων ἐφημερίδα τινά!»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

32

Εἶνε στήλη· τὸ κεφάλι νὰ τῆς κόψῃς ἀν θαλήσης. Ἐνα ἔλληνα γυνάρχην παρεῦθες· ὁ ἀναγνωρίσης. Ἄν δὲ πάλιν ἔς τὸν λαίμῳν τῆς ἐπιθέσης· ἕνα... [ψύλλον] Τότε θὰ ἰδῆς ἐμπρὸς σου, ἕνα ζῶν, ἕνα σκύλον. Ἀγράμματος.

33

Εἶνε ζῶν, σὰν ἀρνίον ἀν τὸ ἀποκεφάλισις. Καὶ τὸν τόνον τοῦ ἀλλάξῃς, παρεῦθ; ὅτι τὸ... [τσουγκρίσης.]

ΛΥΣΕΙΣ

30. Χὰν Δαξ-Χάνδαξ. 31. Ἴρις-ῆλις ἔς ε.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Θ. Γ. Α. Τούλτσαν, κ. Α. Κ. Πάτρας. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. — κ. Π. Π. Καλάδρουτα. Φύλλα ἀπεστάλησαν· περὶ τῶν λοιπῶν ταχυδρομικῶς. — κ. Α. Ε. Ἄνδρον. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν· ταχυδρομικὴ ἀταξία. — κ. Στ. Σ. Κ. Αἰτωλικόν. Ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. — κ. κ. Ι. Σ. και Γ. Σμύρνην. Ἐλήφθη· αἱ ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν.